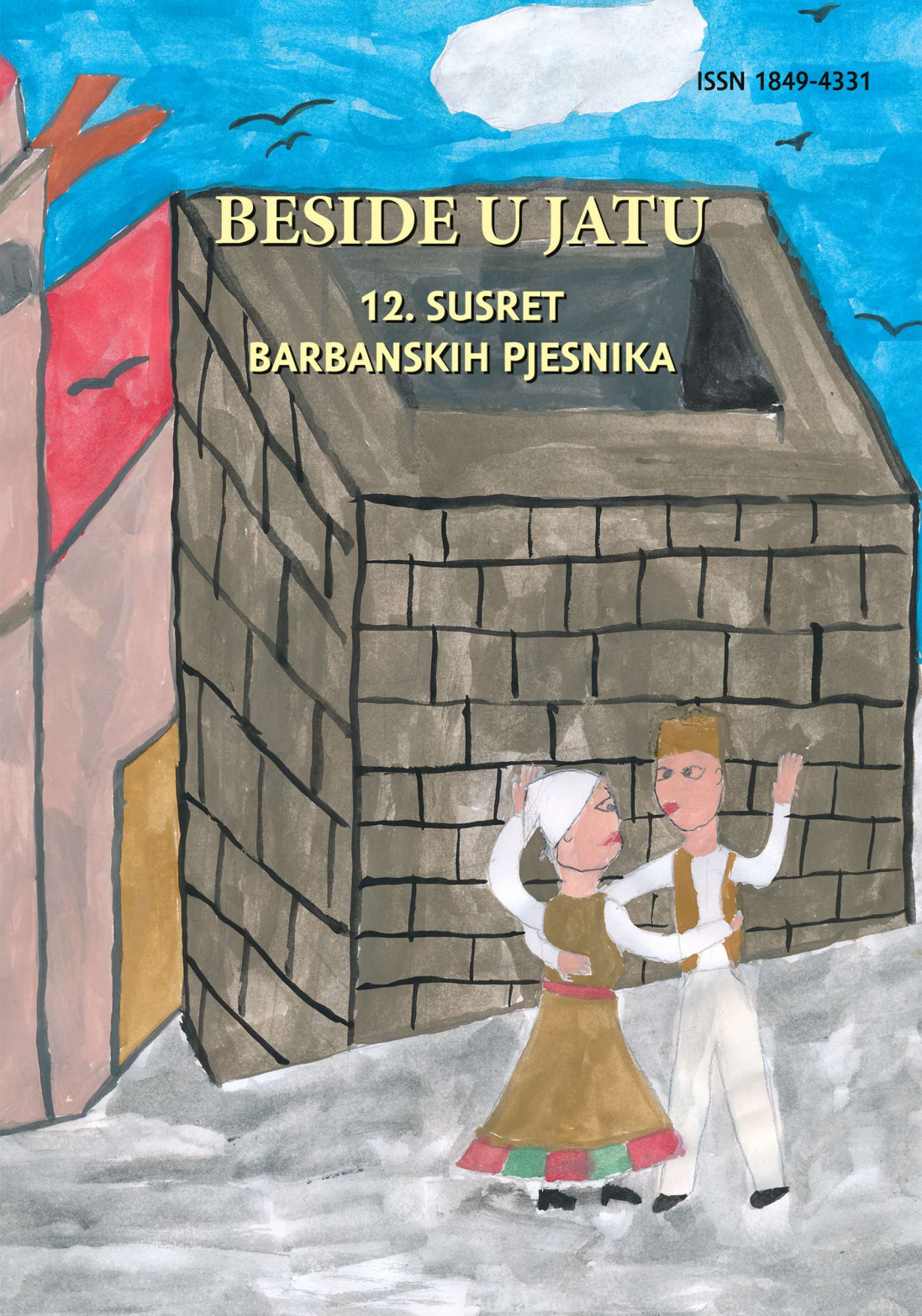

ISSN 1849-4331

BESIDE U JATU

12. SUSRET
BARBANSKIH PJESNIKA

BESIDE U JATU

12. susret barbanskih pjesnika

Nakladnik:

Kulturno umjetničko društvo BARBAN

Za nakladnika:

David Broskvar, predsjednik KUD-a Barban

Urednik:

Denis Kontošić, mag. educ.

Koordinatorica i voditeljica susreta:

Nives Trošt

Crtež omota:

Nika Broskvar, učenica 7. razreda OŠ Jure Filipovića, Barban

Grafička priprema:

GRAFIKA Režanci

Tisak:

GRAFIKA Režanci

Naklada:

300 primjeraka

Organizatori i domaćini susreta:

Kulturno umjetničko društvo Barban

Općina Barban

Turistička zajednica Općine Barban

BESIDE U JATU

12. susret barbanskih pjesnika

Barban, lipanj 2022.

PREZ KORONE I RATA

Začudno je, zapravo, kako pjesnici znaju izabrati pravi put u savladavanju životnih vratolomija i nevolja. Sjećam se jako dobro, kako su *Uljanikovi* pjesnici na početku Domovinskoga rata, u zimi 1991. god., iskazivali svoj protest protiv rata, okupljanjem na pulskoj Portarati kod Zlatnih vrata, uporno svakoga tjedna. Palile su se svijeće na hladnoći, govorili antiratni stihovi i mirno se potom odlazilo svojim domovima, suosjećajući patnju svih onih koji su rat trpjeli neposredno na svojim plećima, koji su ostali bez toplih domova, bez krova nad glavom, bez svojih bližnjih... Tiskana je tada, 1992. god., u organizaciji *Literarnoga kluba Uljanik* iz Pule, predvođenoga prerano preminulim rakljskim poetom, mekoga srca, Đinom Valićem, i zajednička zbirka antiratnih pjesama, pod nazivom *Via crucis Croatiae 1991. – 1992.: Istarska molitva za Lipu našu*, koju su uredili Ljubica Ivezić, Goran Filipi i Ivan Svetić, a čiji je izdavač bila *Matica Hrvatska, ogranak Pula*.

Protaklo je od tada punih 30 godina. Život se nastavio nakon rata iznova graditi, nastojeći što prije zaboraviti ratne vihore i stradanja. Stasale su potom nove generacije, neki novi klinici i internet generacija, neopterećena predrasudama, ali sa žarkom željom da rata više ne bude, da zajednički neumorno gradimo bolji svijet za sebe i za sve one koji će tek doći iza nas. I tada, neočekivano, među nas opijene životnim radostima, srećama i snovima, strovalila se kao s neba nevolja nazvana koronavirus COVID-19. Nije ta nevolja niti pravo prošla, a ljudske je snove uznemirila nova nevolja, rat u Ukrajini. Već smo bili naivno pomislili da smo dovoljno sazrijeli da više ne želimo ratove i nećemo ih nikada više niti započinjati, kako smo bili naivno razmišljali i devedesetih godina, pa se onda brzopotezno našli u neželjenom ratnom vihoru i mračnim rovovima. Dokaz je to da nas ljudi mogu, neovisno o iskazanim dobrotama i dobročinjenjima, iznenaditi i zločinjenjem. Korona, pa ratno ludilo, sa snažnom i sveprisutnom prijetnjom u zraku za uporabu nuklearnog naoružanja i za treći svjetski rat, sa novim

primislama o općoj svjetskoj kataklizmi i mogućem nestanku ljudske civilizacije sa ove naše mile majčice Zemlje... Vrijedi se tada zaista ogorčeno i žalosno zapitati: tko je tu više lud, tko zbunjen, a tko normalan?

I tada, eto nama barbanskih *Besida u jatu*, okupljanja barbanskih pjesnika u njihovoj maloj zavjetrini, ne imunih na sve grozomorne nevolje u okruženju, bližem i daljem, već dovoljno razumnih da znaju što im je činiti. Biti svjestan svega, a biti optimističan, sa bistrim i čistim pogledom opet u neku bolju, svjetliju budućnost. Crnilu ne treba još više crnila, mrak nije potrebno još više mračiti, ali svijetlost na kraju tunela valja potražiti, pronaći, pratiti i pretvoriti u sunce novoga života, u neka nova proljeća. To znaju i to čine barbanski pjesnici - štovatelji života, mirotvorci i dobri ljudi. Odati im valja, stoga, priznanje za nepodlijeganje i predaju ludilu ludoga življenja, koronaškoga, ratnoga, pesimističnoga, žalosnoga, žučljivoga, bijesnoga... Nema bijele zastave. Pjevati i pisati o životu, nizati male ode životu, življenju seoskom, istarskom, malih ljudi, našem svakidanjem, barbanskom, orišanskom, prnjanskom, bičićanskom... Zar je to grijeh? Zar to može nekome zasmetati? Zar nije korektno, hrabro i pravedno, reći čitavome svijetu da želimo samo biti mali ljudi nasuprot velikih neljudi, da se želimo mirom boriti protiv nemira, svijetlošću protiv mraka? I nije to naiva priprostih naivčina! Gordost je to i orijaška veličina neumornih živototvoraca. Ako su pjesnici oduvijek bili čuđenje u svijetu, neka tako ostane i dalje. Oni u mraku traže svjetlo u daljini, u plaču traže trunku radosti, opalima na koljena daju ruku spasa. Oni su vjesnici proljeća, novoga življenja, novih životnih radosti, novih generacija, opet nekih novih bistrookih klinaca, nekih novih bistroumnih mladića i djevojaka...

Pjesme ovogodišnjeg 12. barbanskog pjesničkog susreta *Beside u jatu 2022.* govore tome u prilog. I opisati ću to opet, kao i lanjske godine, istim riječima: neopterećeno, očovječeno, lepršavo, prizemljeno, u svjesnosti nevolje, a opet glavom podignutom iznad vode, za spasonosnim suncem i s vjerom u bolje sutra. „*Umriti nikad nećeš / dokle žive uni ča te vole*“ (Vladimir Bačac) i dok „*sanjan i čekan...*“ (Mirjana Bernes Glavinić). „*To drivo svoje dane broji...*“ (Lana Broskvar), a mi se pitamo „*Zašto je život takov, / zašto ne more bit lak...*“

(Nika Broskvar). „*Lita nan vreda pasaju svin...*“ (Jasna Bulić), ali „*U svojih srcu uzidat ću hižu / ... sriću življenja u zide ću tkat...*“ (Avelina Damijanjević Draguzet). „*Sanjaj čudno lipi svit, / doć će...*“ (Drago Draguzet), a do tada „*Ponudi mi rame da mi bude kušin...*“ (Nevia Glavinić). „*Surin brigon zgorun tovarica gre*“ (Joshua Kalčić), „*Iz siča se udor / drače, smilja, rapanjače, / mličnjaka i sakakovih / trav širija.*“ (Živka Kancijanić), a ona „*Na plećima nosi krbu, / na rukah njoj mića dica...*“ (Elis Konović). „*Plać dice. / Teple suze / na mrzlih ubrazi...*“ (Denis Kontošić), „*Zgor ognjišta slika tvoja / kako se lipo smiješ...*“ (Divna Kontošić), uz majčinski savjet „*Strpi se sinko i prikuraj, / aš jutri će ti bit bolje...*“ (Mario Kontošić). „*Vaš kuraj, ljubav i dobrotu, / ostali su parat naših životi...*“ (Anita Koroman), unatoč goloj činjenici „*Bože, kako je munjen ti svit!*“ (Mihael Koroman). „*Gospodara ud svega svita / nikad još nidan ni vidija...*“ (Nevia Kožljan), ali „*Čujen korake, / na tiho kroz noć...*“ (Dheeba Kožljan Škabić) i „*došla je jena mala, / našu hižu razveselila...*“ (Lucija Krelja). „*Ma ko se sad ne levan / Vero he ne čepan...*“ (Carol Mirković), a „*Sad ča da ti rečen...? / Duša će poč tamo kamo joj rabi...*“ (Daniel Načinović). „*Težačke ruke, trdi žulji / zgobečena križa...*“ (Milan Pačić), ali „*Užgana nan je nika nova lampadina, / usvitlana nan je škurina...*“ (Željko Pauletić). „*Sve je dobro / dok si TI tu...*“ (Ana Paus), međutim „*Čovik moj, želiš li srićan biti, / nikada se nemoj veliki delati!*“ (Marko Pekica). „*Ne laškajte, / neka van duše ne tuguju, / neka se smiju i raduju...*“ (Elia Pekica Pagon), jer „*Ča će meni / sva svitla gradi i aerodromi!?*“ (Bartol Pereša), „*Kad se gledan u tvome oku, / Ja san žena i dite i divojčina...*“ (Nensi Pereša Licul). „*Lipo je bit na ognjišču / usupat teran...*“ (Damir Pletikos Koroman), „*Na srid korta murva zelena, / pod njon kučka spi...*“ (Đildo Pliško), a posao ne čeka i treba „*Bačve z konobe vanka / Razdniti, uprati, / obruče zadniti...*“ (Marija Rojnić). „*I da san stila, / nisan mogla / skupiti svu lipotu...*“ (Erika Ščević), „*pokriti se tajati mućati / i samo durati...*“ (Katica Špada), jer „*Uniput je mladost / puna kumentenstva bila, / prez šoldi i lušece...*“ (Nives Trošt). „*Teplina tilo pasiva, / sve oko nas vigura, vigura...*“ (Stefani Trošt), „*U bocu kalivan kus harte / Da kako brod u njoj putuje...*“ (Loreta Ukota), „*Po travi gren / na mućec...*“ (Nina Vale), jer život je ipak radost i pjesma i „*Došlo mi je da ti na tanko i debelo zakantan...*“ (Zdenka Vuica).

Zaključili smo već lanjske godine da smo zadovoljni kada imamo prijavljeno, na našem barbanskom pjesničkom suretu, svake godine više od 30 pjesnika. Tako je i ove godine, imamo 38 pjesnika, a što je gotovo 40, i što nas zaista jako raduje.

Beside u jatu	1.	2.	3.	4.	5.	6.
Godina	2011.	2012.	2013.	2014.	2015.	2016.
Broj pjesnika	18	26	33	29	30	37
Žene	16	19	20	20	22	26
Muškarci	2	7	13	9	8	11
Broj pjesama	29	45	66	61	74	86

Beside u jatu	7.	8.	9.	10.	11.	12.
Godina	2017.	2018.	2019.	2020.	2021.	2022.
Broj pjesnika	43	39	35	43	36	38
Žene	31	27	27	32	26	25
Muškarci	12	12	8	11	10	13
Broj pjesama	88	85	76	86	84	88
	Sveukupno objavljeno pjesama: 868			Prosječan broj pjesama po suretu: 72		

Dobna skupina (godine)	do 20	21 - 40	41 - 60	60 - 80	preko 80	Sveukupno
Broj pjesnika	7	4	8	18	1	38

Prijavljenih 38 poeta je više od godišnjeg prosjeka u zadnjih 12 godina, koji iznosi 33,9. Nježniji spol prednjači i ove godine, imamo ukupno 25 pjesnikinja, odnosno dvostruko više žena nego muškaraca, kojih ima 13, što je najviše u zadnjih gotovo 10 godina (2013. je također bilo 13 muškaraca). Izabrano je 88 pjesama, koliko i 2017., ili prosječno oko 2 pjesme po pjesniku, od pristiglih stotinjak pjesama. Tiskanjem ovogodišnje pjesničke zbirke, imamo objelodanjeno do sada, u 12 dosadašnjih zajedničkih zbirki, ukupno 868 čakavskih pjesama, ili prosječno godišnje 72 pjesme, što zaista nije mali broj i predstavlja lijepi doprinos pisanoj barbanskoj, čakavskoj baštini i očuvanju domaće,

barbanske *beside*, u organizaciji gotovo polustoljetnog KUD-a Barban, a pod pokroviteljstvom Općine Barban. Dob pjesnika je i ove godine u vrlo širokom obuhvatu, uz konstataciju da nemamo mlađih od 10 god., ali imamo starijih od 80 godina.

O temama pjesama je ponešto rečeno u uvodnom dijelu ovoga predgovora, kada je zaključeno da u pjesmama nema korone i nema rata. Barbanski su se pjesnici time izdignuli iznad mračne svakodnevice i zbilje te odlučili odati počast životu punome životnoga žuborenja i neizmjerne ljubavi. I nisu se *beside* skrile bižec u jato, nego su se z jata pokazale svitu i narodu. Su rekle svoje! I nidan nan niš za to ne more. Smo svoj na svojemu. Želimo sriću i veselje svin, cilen svitu i sven narodu. A ča more liplje ud tega bit!? Lipa smo i naredna kumpanija, držimo se našega, barbanskega jata, ma zakantamo i zasvirimo, rećemo svoju napro na glas kad rabi. Neka nas čuju priko Raše, valjen priko mora, malega i velikega, daleko, daleko! Nimamo se za ča sramovat i to ćemo vajka i za vajka, svaken krstijanu i nekrstijanu, i na svaken mistu pokazat! Držimo se unega da ki dobro sije, lipo i dobro i žanje, lačan ne ustane, a mi sijemo dobrotu prez kativerije i porednega pensira! Neka nan Bog da sriće i zdravlja svin skupa i naprid, a svin ki pišu, želimo da njin budu čisti i bistri pensiri i da njin se tinta i pero ne usuše ni tako lako ni tako vreda! Neka nan podura svin skupa. Srićno i kuraja i klitu!

U Orihi, u prvoj šetimani ud maja lita gospodnjega 2022.

Denis Kontošić

TOMISLAV MILOHANIĆ /SLAVIĆ/

gost susreta i zbirke

Književnik (prozaik, pjesnik, putopisac, scenarist...) iz Poreča. Rođen je 21.10.1956. u Rapavelu, sadašnja Općina Višnjan. Pjesme i prozu (pripovijesti, novele, putopise, lirske zapise, iskrice) objavljuje u književnim časopisima, ljetopisima, kalendarima i novinama (*Forum, Republika, Zagovor jezika hrvatskoga, Hrvatsko slovo, Nova Istra, Dometi, Usponi, Marulić, Književna Rijeka, Nadahnuća, Artikulacije, Osvit ...*)

Djela: Godine 1988. objavljuje zbirku čakavskih stihova *Briskvin cvit iz bukalete*, a 1991., drugu čakavsku zbirku *Kantunali*. Godine 1992. tiskana je njegova prva knjiga čakavskih priča *Karagujov pir*, potom knjiga pripovijedaka *Deštini i znamenja* (1993.), knjiga pripovijedaka i iskrica *Badavca* (1996.) i knjiga čakavske poezije *Glavnja vognja* (1996.). Listopada 1997. INK u Puli i HNK u Zagrebu postavljaju i izvode dramsku fresku u devet slika - *Valigaštar* (tiskana u časopisu Nova Istra).

Početakom 1998. objavljena je njegova zbirka ljubavne poezije *Cvjetni ožiljak duše*. Od 1998. zastupljen u lektiri za osme razrede osnovne škole s knjigom *Istarske priče i pjesme - Deštini i znamenja* (izbor iz djela). Zastupljen u izboru Novele i Pripovijetke *Tragom hrvatske riječi* (biblioteka Školsko štivo; Zagreb 1999.). U nakladništvu ICR, Rijeka 2000., izlazi njegov sonetni vijenac *Ud kaštela do vruje / Od dvorca do vrutka / Dal castello alla fonte* (na talijanski prepjevala Ljerka Car Matutinović). Početkom 2001. objavljena zbirka ljubavne poezije *Ti si jedna nedopjevana pjesma*, a krajem 2002. izlazi mu iz tiska nagrađena knjiga propovijedaka *Horugva nam čuhta*.

Godine 2003. izlazi knjiga *Gremo mi puntari*, a 2004. zbirka pjesama *Da se oganj ne ugasi / Per crucem ad lucem/*, nagrađena na Pasijskoj baštini, u užem izboru za Nagradu Tina Ujevića. Godine 2006. tiskana mu je knjiga književnih putopisa *Cvjetne strane Galileje / Stazositnice & Iskrice*, te nadalje brošura *Badavca*Priroda-Povijest-Predaja-Pjesma* (suautori Ante Bartolić i Mario Labinjan) (2008.), *P. S. Dodir svjetlosti, pjesme* (2009.), zbirka pripovijedaka *Satkan od*

zemlje i svjetla (2009.), zbirka pjesama *Frkalas* (2018.) i zbirka pjesama *Svjetlokazi* (2020.).

Izvedeno djelo: *Valigaštar*, dramska freska u devet slika – Istarsko narodno kazalište, Pula i Hrvatsko narodno kazalište, Zagreb, 1997. Redatelj: Robert Raponja.

Dobitnik je više nagrada i priznanja. Između ostalih: 1971. prva nagrada na Saboru čakavskog pjesništva u Žminju za rukovet pjesama, 1977. druga nagrada grada Rijeke za "*Goranovo proljeće*", 1992. nagrada grada Poreča *Sv. Mauro*, 1997. priznanje na međunarodnom natječaju dijalektalne poezije *Histria* za *Glagoljaški sonetni vijenac - Ud kaštela do vruje*. Dobitnik treće nagrade na hrvatskom natječaju za "*Serra priča*" 1999. za pripovijetku *Prignuti klas*. Godine 2001. drugonagrađen na natječaju *Drago Gervais* za zbirku priča *Horugva nam ćuhta*. Druga nagrada Pansionske baštine 2004. za zbirku pjesama *Da se oganj ne ugasi*, Nagrada Mate Balota 2008. Nagrada za poeziju Dubravko Horvatić 2013.

Zastupljen u antologiji hrvatske kratke priče dr. Miroslava Šicela (Zagreb, 2001.), u panoramskom prikazu "I ča i što i kaj" (iz suvremene hrvatskoistarske lirike) mr. Borisa Biletića, u izborima stihova: "Istarska pjesmarica" (Antologiji hrvatskog pjesništva Istre 19. i 20. stoljeća, Pula 1989) dr. Mirjane Strčić, u Izboru hrvatske poezije / Un choix de poesie croate (Toulouse, 1999.), u knjizi Priče iz Istre /hrvatski pripovjedači XX. stoljeća/ Daniela Načinovića, u izboru putopisa *Gradovi i obzori* Antuna Milovana i Borisa Domagoja Biletića, u antologiji duhovne poezije *Krist u hrvatskom pjesništvu* (2007.), u *Antologiji čakavskog pjesništva XX. Stoljeća* dr. Milorada Stojevića (2007.), u glazbenoj slikovnici *Kanat rožic, tiči i sonca*, zborniku *Via crucis Croatiae*, te u zbirkama *Verši na šterni I-XXIX*, pjesnička panorama *Verši na šterni* 1994.-2013., antologija *Jadranskih susreta* Crikvenica, 2002.-2011., *Seljanski susreti* 1992.- 2012. pjesnička panorama, antologija *20 Galovičevih jeseni* 1994.-2013. *Upamtite Vukovar: hrvatska književnost u Domovinskom ratu: antologija hrvatski pjesnici o Vukovaru* 2011., *Lipa nan je ISTR*A 2 (2012.), *Oblizujući suze* (2015.), *Žavajon* (2015.), *Encuentros, poesía croata contemporánea* (Kolumbija, 2017., 2018.), *Čerešnjin cviet*, antologijska zbirka čakavčica, *Žminj* 2019., panorama suvremenog hrvatskog pjesništva *Razlog za pjesmu* (Crna Gora, 2020.).

Recenzirao i uredio više knjiga.

Pokretač je književnog susreta “Badavca” (1996.) koji se održava svake godine posljednje nedjelje svibnja.

Više je njegovih pjesama uglazbljeno: na manifestaciji *Naš kanat je lip* – pjesme *Frkalas*, *U buožjih rukah*, *Molitva svetomu Mavru*, *Istarska mati*, *Frulica*, *Okarina*; Ivica Percl (sedam pjesama), pjesma *Molitva uspomenama* izvedena na IV. Festivalu duhovne glazbe hrvatske mladeži CRO PATRIA '98. u Splitu, pjesma *Ostale su* na V. Festivalu CRO PATRIA '99. i dr. Prevođen na strane jezike. Član je Društva hrvatskih književnika i Matice hrvatske. Živi i radi, diše i piše, u Poreču, Pazinu i Rapavelu.

JAMES JOYCE U PULI

Prid sto i već lit
U Pulu dohaža James Joyce
Škritor svitskega glasa
Ni lačan ni sit
Zavuka se u mići kamarin
Š njin je bila Dora
Njigovo sunce i glavna fora
A vani jugo, škurina, burin...
U ten zahićenen kantunu Monarhije
Koze su brstile istarske graže
I ubloge
A Jamesu je kozji sir paha najdraže
'Bloomsday - šešnajsti pomajča,
Molly i Bloom
Počnu plesti jubavne sanje
A je li na vidiku
Bilo i njihovo vinčanje
&
Zliti cilo živjenje u jedan dan
I jedan dan u sve dane
Duši je plamik
Delo zavajk
Zavičeno u zvizde i kamik

PUTI NI

Ni puti puti ni
Eli su štaze zaresle u graže
I trnje bode
Sve već hlapci
Sve manje slobode

Ni puti puti ni
Eli su zgubjeni u magli
Pokorni i krotki cedili
A nadomogli nagli

Ni puti puti ni
Eli su vitri zmišali barete
Na sve tišnjoj kružeri
Vognjene tancaju šajete

Ni puti puti ni
Eli su certi zgubili tramuntanu
Fera po škurini išće čovika
A zvizde se vide po danu

KAD PRIDEN

Kad priden u rodno misto
Kroz cviče ditinstva pripasan svitlu lebartu
Sve manje je duš ki me poznaju
A sve već bejatih u nebesken kvartu

I sve se skupa u svitlavini zmiša
Sva mista i vrimenta u jenemu fašu
Domišjanja i pozabjenja tempura ubiša
U srce ki sluša samo tihu mašu

Riječ
pjesnika
2022.

VLADIMIR BAČAC

Rođen je 1954. u barbanskih Draguzeti. Pjesme je počeo pisati u zreloj dobi. Član je nakladničke udruge *Kultura snova*, u čijim su mu zajedničkim zbirkama objavljene pjesme. Pjesma na barbanskoj čakavici objavljena mu je i u zajedničkoj zbirci *Verši na šterni*, 2021. Vrlo često sudjeluje na pjesničkim druženjima. Član je dramsko-literarne sekcije u *Udruzi umirovljenika Grada Rovinja*. Živi u Rovinju.

MODRI LASI

Oko čela modri lasi
očali na vrh nosa
na usti osmih drag
u oči pogled blag.

Bistra kako sunca zraka
eko, to je bila moja draga
mater, žena, baba
i moja kraljica.

SPOMENI

Niki spomeni
nikada ne blide
z litami sve več vride.

Umriti nikada nečeš
dokle žive uni ča te vole.

Kada bi zrno sabije
bilo mirilo za ljubav
sve pustinje svita
ne bi bile dosti
da bin ti moga reči
koliko te još vajka volin,
ljubav moja.

MIRJANA BERNES GLAVINIĆ

Rođena je 16.10.1968. u Puli. Ljubav prema recitiranju iskazala je u OŠ *Jože Šuran* u Višnjanu, a potom je počela i pisati pjesme. Osvojila je 2. mjesto na natjecanju *Di ča slaje zvoni* u Žminju i 1. mjesto na *Memorijalu 26 smrznutih partizana u Mrkoplju*. Godine 1989. udala se u Frkeče, a od 1994. živi s obitelji u Italiji. Nakon duže stanke, opet je počela pisati poeziju na čakavštini i na talijanskom jeziku. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama pjesama *Beside u jatu* (2019.-2021.), *Verši na šterni* (2020.) i u talijanskoj zbirci poezije *Lagunando* (2021.).

ČEKAN...

Sanjan i čekan...
To vrime nikako da pasa...
Ki zna ku ću dočekati uno ča san sanjala?
Ki zna ku ću biti pronta i jaka...
Ki zna ku ću biti sritna i gostoljubiva
Kad dočekan nenadana očekivanja?
Intanto čekan...
I sanjan...
To vrime nikako da pasa...
Uševala san da vrime se je učinilo šegavo...
Bi me stilo prepasati...
San stisla punje ...san stisla zube...
Anke ja san došla šegava!
Ne čekan više ninega!
Sanje san vezala na kadinu
I zaprla sa pupami u kaselu moje mladosti
Napunila san pluća z arijon
ča daje na ružmarin, lavandu i more
Košeno seno, gnoj i smog...
...živin...
Korak po korak mastin zorenu zemlju
Korak po korak mastin granje, bršljan,
zapadan u suho lišće, blato...
...živin...
Nike pute me noge bole od žuji i trdega puta...
...živin...

LANA BROSKVAR

Rođena je 6.4.2008. u Puli. Učenica je 7. razreda OŠ *Jure Filipovića* Barban. Članica KUD-a *Barban* te aktivna u njegove tri sekcije: literarno-recitatorskoj, pjevačkoj i plesnoj skupini. Živi na Prnjani.

ON

Svaki dan ništo dela,
nikad se ne ferma,
kad ga ništo pitaš,
odgovor se ne torna.

Od kad je mali bija,
na njivi je sidija,
traktor pelja i pensa:
tu san se rodija
i tu ću zavajka ostat!

DRIVO

Na srid mojega sela jeno drivo stoji,
veliko, lipo i drito ko hlad drži.
To drivo svoje dane broji,
i štufo čeka kraj kako duša raj.

Turisti kad pasaju,
poli njega se fermaju,
sidu i u hladu se kuntentaju.
I mene svaki dan to drivo čeka,
malo šnjin počakulan, a pokle:
siden gledan i pensan...
A ča?
Ni sama
ne znan.

NIKA BROSKVAR

Rođena je 6.4.2008. u Puli. Učenica je 7. razreda Osnovne škole *Jure Filipovića* Barban. Članica KUD-a *Barban*, gdje je aktivna u tri sekcije: literarno-recitatorskoj, pjevačkoj i plesnoj skupini. Živi na Prnjani.

TI I JA

Suza mi po licu teče,
onako vreda kako kad ti pasaš.

Pensan si,
zašto, zašto joped greš?
I gledan...

Tornivaš se,
više ne kapin,
a smih mi kroz suze biži.
Srićna san.

Gledamo se
Ti
Ja
I ča sad...
Sva san se smutila.
I plačen,
ali ovi put od sriće.

ZAŠTO

Zašto je život takov,
zašto ne more bit lak,
zašto tako vred pasa
kako i roške od maslačka.

Zašto je svit tako bisan,
zašto si svi ne moremo bit pravi,
zašto se niki srde
kako i nebo kad strile hite.

Zašto, pitan se ja.
Ali valja tako bit
mora.

JASNA BULIĆ

Rođena je 30.8.1958. Po ocu iz Sutivanca, djevojačkog prezimena Medančić, a po suprugu iz Glavani. Živi u Vodnjanu, gdje je završila osnovnu školu. Srednju turističko-ugostiteljsku školu završila je u Puli. Od nedavno je u mirovini. Poeziju piše od osnovne škole, kada su joj i objavljeni prvi radovi u zborniku *Čakavčići* (1972., 1973.), te u školskom glasilu *Vodnjansko jutro* (2009.). Bila je članica Literarne udruge *Cvitak* iz Vodnjana, gdje je 15 godina sudjelovala u svim kulturnim aktivnostima udruge, a pjesme su joj objavljeni u zajedničkim zbirkama udruge *Zagrliti zvijezde* i *Obrisi srca*. Prvu samostalnu zbirku poezije *Zajedno u ljubavi*, objavila je 2018., a ubrzo i drugu *U duši zauvijek dijete*. Pjesme su joj objavljene i u više zbornika i zajedničkih zbirki: *Beside u jatu* (2014. – 2021.), *Verši na šterni*, zbirkama *Kulture snova*, *More na dlanu* i dr.

BARBA MIHO

Lita nan vreda pasaju svin
i kad te starost pritisne,
srce za Istron našon vrisne.
Tako je i naš barba Miho,
pod dane stare,
u svoju Istru torna,
u svoj voljeni grad Vodnjan.
Doša je iz Talije, iz Rome,
pokaza svin kako se zavičaj voli.
Neka mu Bog da zdravlje,
da starost proživi kako pravi Istrijan,
uvode baren neće biti sam!
Cili je život bija pravi čovik i veliki težak,
život mu ni bija lak.
Ni sad z devedeset i dva lita nima mira,
još bi tega učiniti stija.
Pokojna mu žena, teta Lina,
bila je prava, sad na cimitru počiva.
Barba Miho z brkuna na cimitar gleda,
svojoj je Lini bliže, dok ga starost grize.
Dragi barba Miho,
dobro nan doša u Vodnjan,
neka Van u njemu bude lip
saki dočkani dan!

PUŠTITI ĆU TRAG U VRIMENU

Kada pojden na drugi svit,
baren ću u libri ku lipu besidu
za sve ljude puštiti i se šperan
da će hi z gušton štiti.
U libri san za života svoje srce puštila,
u nje pensire hitila i dušu doprla.
Jušto radi tega ča san u životu
svega lipega i grdega provala,
priz ljubavi za sve ljude
nis nikad ustala!
Svaki poeta istinu
i svoje sanje drugima dariva,
da hi, kad ga više ne bude,
u dušu z veršami dotakne
i za nike ljude u sićanju ustane.
Beside u libru zavajk ustanu
i štijući libre ljudi bolji i bugatiji postaju.
Poeta u njima niku nadu zbudi.
Znan, nikima kante nisu po volji,
ma drugi poeziju napro voli.
Svaka besida u libru van ništo želi reći,
niki će se nasmijati,
a drugemu će foši suza poteći.
To je sinja da saki libar ki emociju zaziva,
na praven je putu, aš poeta bi jušto to stija.

AVELINA DAMIJANJEVIĆ

DRAGUZET

Rođena je 13.3.1966. u Cresu, gdje je provela i djetinjstvo. Živjela je u Malom Lošinj, a sada živi u okolici Pule, udana za Barbanca Draga Draguzeta. Roditelji su joj iz malog sela Podol na otoku Cresu, pa je podolska cekavica prvi jezik koji je naučila i na kojem piše. Matica Hrvatska, ogranak Mali Lošinj, tiskala joj je 4 zbirke pjesama (4. zbirku u suradnji sa Katedrom čakavskog sabora Cres-Lošinj): *Podolska luna marcena* (1998.), *Zlato va kamiku* (2004.), *Do jubavi friži* (2007.) i *Del do mene* (2017.). Sakuplja domaće besede i ima ih namjeru objediniti u *Besedarnik podolske cekavice*. Pjesme su joj objavljene u mnogo zajedničkih zbirki, a dobivala je nagrade i priznanja za njih. Mirjana i Edo Flego uglazbili su 13 njezinih pjesama koje pjeva ženska klapa *Teha* iz Cresa, a surađuje i sa više kompozitora za festivale MIK, *Čansonfest* i dr. Već par godina pjeva, pleše, nastupa i govori svoje i zajedničke stihove sa suprugom, istarskim etno umjetnikom, Dragom Draguzetom.

HIŽA OD ZLATA

U svojim srcu uzidat ću hižu
njoja vrata smih će otpriti
sriću življenja u zide ću tkat
svi naši spominji tu će bit

Moje je srce odprta knjiga
svaka besida za te gori
svo to vrime uno se spravlja
da u rukah ti milo zaspi

Okolo rožice svukud cvitaju
dih od maja u njoj je zusta
stare komoštre i ura na zidu
hiža od zlata starinje je sinja

TETA FOŠKA RONIČKA

Onu prvu noć san Vas vidila
z preslicon ste
kako z krunicon sidila

Vi blagoslovljena
z unega vrimenta ste se stala
za dobru ruku
svoju bogatiju nan dorovala
naše življenje svojin zavećala

Dobro srce lipu besidu i mir hiži
za svih ki nas tende
ki s nas po ovin svitu hode

Vi blagoslovljena
z unega vrimenta ste se stala
od neba nan blagoslov skalala

ZA SVA VRIMENA

Moj si smih zdih ružmarina
rakam na srcu zvizdena svića

Mili si poj vitra i soli
moja besida najlipča srića

Moja duša od sunca i sna
meni suđen za sva vrimena

DRAGO DRAGUZET

Rodom je Barbanac, a rođen u Puli 1951., gdje se nakon školovanja zaposlio u *Uljaniku*. Od 1972. svira vijolin (usna harmonika), pjeva u crkvenom zboru i uči svirati crkvene orgulje, a 1978. počinje se baviti folklorom, kao svirač miha i ostalih istarskih instrumenata. Od 1980. izrađuje 6 vrsti izvornih istarskih instrumenata, te podučava njihovu svirku i izradu. Glagoljicu počinje pisati 1993. Poeziju piše i govori od 1985. Objavio je samostalnu zbirku pjesama *Fina preja* (1994.). Pjesme su mu objavljene u zajedničkim zbirkama susreta *Verši na šterni* (Vižinada), *Beside u jatu* (Barban), u zajedničkim zbirkama *Literarnog kluba Uljanik*, kao i u nekoliko antologija čakavštine. Osim poezije, piše i kratke priče iz života istarskog čovjeka. U zadnje vrime pjeva, pleše, svira, nastupa i govori svoje i zajedničke stihove sa creskom pjesnikinjom, suprugom Avelinom Damijanjević Draguzet. Živi u Puli.

ZBUDJEN SANJAN

Pojdi spat,
kad spe
dica bolje restu,
rekla je mat,
i pokrila me z ljubcon,
bit ćeš jak
sanjaj čudno lipi svit,
doć će,
ne bih ga sti sanjat,
već da ga uživimo
podilimo,
zaspā san,
sanja ga
još ga sanjan
zbudjen.

FALA BOGU

U unin pismu
napisa san
ča misliš
kad pogledan te
ta toja mila duša
ka kroz oči
se smije,
to, da se svagderi
ne govori,
reć će
šunjav je
i blagast?
ma ne
on je pjesnik,
to je sveno,
ni normalan,
i nis,
fala Bogu.

ŽRVNJE

Pomalo
kako z muke
povida mi,
da su malina žrvnji
spod praha
spravili domišljanja
ka povidaju pute zrna
i poj meljave
kad bilinu duše šenice
svitlu zmami,
ne taruć ga silon
već dragošću,
neka zbavi gladi
tila od pota srpa spijena,
pozdravi san je:
- do vidjenja,
sanjaj nove rede
zlatnih klasi.

NEVIA GLAVINIĆ

Rođena je 1959. u Puli, u kojoj je provela djetinjstvo i mladost, gdje je završila osnovnu, srednju ekonomsku i Višu ekonomsku školu. Po ocu je iz Prhati, a po mužu Barbanka djevojačkog prezimena Kalčić. Majka je dvoje odrasle djece. Pisanjem stihova počela se baviti u nižim razredima osnovne škole, na književnom jeziku i na čakavštini. Pjesme su joj objavljene u školskim, katoličkim i priručnim časopisima i knjigama. Godine 2017. objavila je samostalnu zbirku pjesama *Ča topli dušu*, a 2018. pobjedila je na međunarodnom natječaju *Trojica iz Gradišta* (Gradište kod Vinkovaca). Živi u Barbanu.

PONUĐI MI SEBE

Ponudi mi rame da mi bude kušin
kad mi je teško na njemu da spin,
aš nešto tucka tu zajno spod njega
ti žveljarin mi je draži od svega.

Raskrili ruke za zagrljaj
da tu se frman, da to bude kraj,
da rečen da ti si sve ča san iskala
i svoju budućnost po tebi san zvala.

Ponudi mi osmijeh namisto sunca
da teplo mi bude oko srca,
da se rascvate mladost moja
kad rečeš da ja san sva radost tvoja.

Zagrli me kad stanemo u redu
da naše stope nasporid gredu...
nič više od tega ne bin ni stila
ašto za tebe san se rodila.

Ponudi mi sebe za vike vikova
da besmrtna bude radost ova...
Koliko se volimo neka zna svit
i dokle nas bude i ljubavi će bit.

Ne pušti me da govorin više
aš ova ljubav sudbinu nan piše,
vitice same misto nas govore:
kontra prave ljubavi nijedan ne more!

U TUJEMU SVITU

U tujemu svitu visoka je voda,
a srce vuče tamo di san se rodila,
aš ja san bez busole i bez svoga broda
i sve moje ljubavi u Istri san puštila.

Falši su tu ljudi i mrzle su noći,
ti črni pensiri ne pušte me spat,
dok tujina muti moje uplakane oči
ja ne vidin hipa za doma tornat!

U mojoj lipoj Istri svaki dan ljubi zoru
i misečina zlatni prah prosiplje,
a sunce se kupa u našem moru...
tamo si ti majko i sve je najliplje.

Ča će pusti dolari kad domovina vuče?
Kadi ni življenja tu niman ča stat!
Valiže su mi prone i srce jako tuče
ašto komoć čekan doma se tornat!

NEĆEMO ZVAT VRAGA

Kad se leta nakrgaju na život, na pleća
i nemoć pomalo već po žilami štrče,
pensamo da to ni to, da starost je žbaljala,
ašto žveljarin pod rebri još ingamba tuče.

Bimo rekli ne damo se, još ni došla ura
da nas sprave u kantun, daleko od praga,
još rabimo toj fameji, još nismo za hitit
lipo nan je na ten svitu... nećemo zvat vraga!

Kad otpremo svoje oči znamo da smo živi
i cavate čekaju da partimo u dan,
tri kaplje na oči i češalj kroz tih šes lasi
z palicon pod bok moremo poč van.

A vani je lipo, tiho, pod ruzon u hladu
svaki si donesemo jedan ćikarin,
pak nan puro kafe bude da se razbudimo
i štorije od mladosti ne zabimo za svin.

Tako smo si svako jutro bar za kumpaniju
i vero smo kuntenti da se imamo,
ko nismo za delat, ma smo za naputit,
kakov put nas tradi i zaklimamo.

Ma, delo ne ujde, a nismo ni kapaci,
pasalo je vrime kad smo mogli delat,
nevista će skuhat, život gre pomalo,
kad ga starost tradi čovik ni drugo žvelat.

Stešo nan je drago da smo mež svojima,
ašto mi smo naše stare tendili nikad
i šperali smo se da starost ne dojde,
aš ta istina boli kad je čovik mlad.

JOSHUA KALČIĆ

Rođen je 6.4.1978. u Puli, gdje je završio osnovnu školu i gimnaziju. Studirao je sociologiju i kroatologiju (hrvatsku kulturu) na Sveučilištu u Zagrebu, te dvije godine boravio u Beču na doktoratu iz sociologije. Trenutno je na doktorskom studiju iz sociologije regionalnog i lokalnog razvoja Sveučilišta u Zadru i Teramu (Italija). Poeziju je počeo pisati još u dječaćkim danima, povremeno recitirajući u školi i na priredbama. Godine 1989. krenuo je u muzičku školu *Ivan Matetić-Ronjgov* za klavir i udaraljke, kada započinje njegova ljubav prema glazbi, sviranju, komponiranju i pisanju tekstova. Pjesme na čakavštini je počeo pisati spontano, kada se prisjetio slika iz djetinjstva u Prhatima i Orihima.

DITE I ŠUMA

Kako dite san volija u šumu pojt.
Igra san se stalno, zabija doma dojt.

Moji bi se prenuli,
Pošli me iskat,
Napro bi se jadili,
I otac i mat.

I dvi po guzici,
I jenu poli uha,
Tako bin dobija,
Još na po puta.

Nisan kapija ča striplju zbog tega,
Tar šuma je moja, lipča od svega!

*"Nič mi ne bude,
Ča bite stili?"*
Šuma i ja,
Smo pretelji bili.

Jedanput san tamo,
Vidija lisicu,
Drugi put zeca,
Treti put srnu.

Šuma je moja, manja od parka,
Ma mi gradska dica, na ritko gremo vanka...

BRIGON ZGORUN

Surin brigon zgorun tovarica gre
Brižni nonić si z palicon pomore
Gleda u nebo i čelo si tare
Bareta zelena na tlo mu je pala.

Palicon je diga i jezikon zabrčka:
"Kamo je mladost nestala vreda?!"
"Život me boli, ni noge više niman."
"Ča će mi život, a ki me pita?"

Hodija je tako i z sobon njurga,
Z palicon na životu mrež rukami.
Pak je pogleda ravno naprid,
Da tovarica se smije je čuja.

"Ča mi se smiješ, ti blago jeno?!"
"Ni tebi ni bolje, ma ti to ne znaš."
"Nosiš mi vriće, delaš za me,
ni travu ne paseš, seno pojiš!"

"I ča mi se donka smiješ, blago?!"
"Smij se, smij, ma dalje nosi!"
"Delaj ča ćeš, je, tantor, svejeno!"
"Jutri smo mrti, i ti i ja."

ŽIVKA KANCIJANIĆ

Rođena je 1950. u Hreljići. Ekonomistica u mirovini. Radni je vijek provela u gospodarstvu. Udana je i majka troje odrasle djece. Piše još iz školskih dana, a pjesme je počela objavljivati nakon umirovljenja. Piše pjesme i kratke priče na čakavštini i hrvatskom književnom jeziku. Suosnivačica je Literarne udruge *Cvitak* iz Vodnjana.

Pjesme i priče objavljene su joj u više zbirki i zbornika. Od 2005. redovito sudjeluje u zbirkama *Verši na šterni*, a pjesme su joj objavljene i u svim dosadašnjim zbirkama *Beside u jatu*. Zastupljena je u pjesničkim panoramama *Seljanski susreti* 1992.-2012. i *Verši na šterni* 1994.-2013. Zastupljena je u zajedničkim zbirkama LU *Cvitak: Raznobojni cvjetovi, Razglednice u ogledalu, Zagrliti zvijezde* i *Obrisi srca*. Objavila je i samostalne zbirke pjesama: *Komo moje duše* (2009.), *Zrhi ud udori* (2017.), *Između Njega i mene* (2019.) i *Zog na laštri* (2021.). Dobitnica je više nagrada i priznanja. Živi u Vodnjanu.

PRAVO MLIKO

Peno su ovce
punih vimeni
prid tezon zablejale,
moja je baba čupeći
svaku podragala,
š njon pročakulala,
kako bi njoj laglje
vime dala.
Iz siča se udor
drače, smilja, rapanjače,
mličnjaka i sakakovih
trav širija.
Baba mi je vred čikaricu
z teplin, guštožin
mlikon napunila.
Paralo mi se da
cilu sunčanu sinakošu pijen.
Kad se sad domislin,
to me pravo mliko još
po jaziku kadička,
po jaziku i kusu duše
di je skrijeno sve najdraže.

NI ČA ZA MOREN HODITI

misin kolače
ud mokrega salbuna
z biserima lavoranega
pak ud njih zidan moste mriž ljudi
velike moste ke neće
nidan moći zrušiti
sama
prid namon more
kalmano kako trudna zvir
me špija i s namon sanjiva
velike vapore
ki će ljude peljati u sve porte svita
i ninega neće biti briga
di su se raskrgali
sama
slažemo se more i ja
i pitamo skupa
ki ne kapi muku profugi
sako toliko
nika slaba lanterna daleko zablica
more kako ulje
njoj z ovčicama stinj upuhnjiva
sama
more se u hip nakostršilo
ni ča za moren hoditi
ni ud sanji živiti...

KOLONE

kolone ljudi, dice
biže
nosi hi vitar z istoka
kako da nosi
suhu glavicu maslačka

sve ča su bili, znali, imali
sad njin je zad petami
cili život
su u najlon vričicu
nakrgali

kolone ljudi, dice
biže
ča to ljudi ljuden delaju
z ognjen i mačen
hi iz gnjizde tiraju
iz života
iz svega ča njin pripada

kolone
bič zla
njin u srce trnje zabada
razum ne kapi
Bože di si? di si?

kolone na križu vise
mrak je zemlju čepa
ki će hi kalati
z raspela

kolone pasivaju kunfine
domovina ognjen spaljena
zlon razderena
u život njen nemoćno gleda
i plače tužna
vapi do neba

ELIS KONOVIĆ

Rođena je 3.10.1975. u Puli. Odrasla je u Jovićima na Proštini. Osnovnu školu pohađala je u Malim Vareškima i Krnici, gdje i započinje njezin interes za pisanom riječi, kroz recitatorsku i literarnu grupu. Srednju Tehničku školu, smjer građevinski tehničar za visokogradnju, završava u Puli, a od tada radi u istom geodetskom uredu. Velika inspiracija su joj ljudi i njihov život, rodni kraj, tradicija. Voli prirodu, fotografiju, glazbu, knjigu. Uz pomoć obitelji i prijatelja, otvorila je dvije *Male slobodne knjižnice* - kućice za knjige, u rodnim Jovićima i u Jurićev Kalu. Svoje pjesme objavljuje redovito u zbirkama *Beside u jatu*, a do sada je radove objavila u više od 40 zajedničkih zbirki i u 2 samostalne. U samostalnoj zbirci *Proština u srcu* opisuje, kroz poeziju i prozu, sjećanja na djetinjstvo, dok je druga zbirka *Ako nada izgubi snagu*, pisana na standardu. Živi s obitelji u Jurićev Kalu.

MOJA

Kako san te samo volija!
Samo tvoj glas sluša
samo tvoje oči pozna,
na tvojih je rukah počivala moja duša,
za tvojima koraki slipo hodija.
Četiri kantuna hiže si držala,
z malin se kuntentala,
tenditi i voliti sve ča imaš,
ti si najbolje znala.
Moja.
Tako san te zva.
Tvoja.
Na kušinu si šaptala.
Svaken jutru se veselila i kantala.
Kako da si znala...
Do zadnjega diha se batila,
kada si zaspala
i luna je proplakala.
Moja.
Tako san te zva.
Tvoja.
Na kušinu si šaptala.
Kako da si znala.
Za se si me vezala,
zavajk u srcu ustala.

ISTRIJANKA

Ni bura ni dāž,
ni sàpa ni led,
ni strnište pod potplati
ni bažgàva ògnjena,
njoj ne portà.
Na plecìma nosi krbù,
na rukàh njoj mića dica,
u srcu težàk,
ki tamo daleko o' doma,
u dimbokoj kàvi prah gûca.
Zagnàti, dognàti,
zamîsiti, umîsiti,
pomûsti, zaklâti, uperjâti,
upràti, prontâti, zazibâti,
svôga čovika trûdna dòčkati.
Ona je fòrca,
ona je trda stîna,
ona je šči i màti,
ona je žena,
velika težàkinja.
Zadnja na počìnak gre,
prva z hiže vànka,
ona je pràva Istrijanka.

NIKADAŠNJI AFTER WORK

Kada se delalo u kampanji, fabriki, zadrugi,
svaderi je bilo trudno.
Još je rabilo poj na noge za tamo, na noge za uvamo.
Lako ninemu ni bilo.
A, težak kako težak.
Trudan, prekinjen, zgoren, nagrišpan, skonšuman,
force za after work, ni falilo...
Se delalo, ma, se i frajalo.

Hiti lišo!
Lišo, karo boh!
Lišo hiti, dio kan!
Punja je po banku trupila,
zemlja spuškana bevandu upila.
Karig za zadnju.
Karig za zadnju!

Zijaju,
kako da je šajeta u nje hitila.
Vani, na škriili, žene bi sidile,
više put se prekrižile.
Da je ki furešti tuda pasa,
ne bi više torna.
Bi se napro, brižan krščan, prenuja,
od nikadašnjega after work party-ja.

DENIS KONTOŠIĆ

urednik zbirke

Rođen je 13.6.1959. u Puli. Po zanimanju profesor inženjer strojarstva (magistar edukacije), zaposlen u Istarskoj županiji kao viši savjetnik za ceste i cestovni promet (2004. do danas). U poduzeću *Uljanik*, Pula, radio 23 godine (1981.-2004.) kao projektant, menadžer za kvalitetu i rukovoditelj odjela održavanja. Predavač strojarske grupe predmeta, u više škola i učilišta, preko 30 godina (1985. do danas). Načelnik Općine Barban u 4 mandata (2001.-2017.). Pjesme su mu objavljene u 4 samostalne zbirke pjesama: *Suncu se ubrnut* (1993.), *Dih* (2007.), *Vorihi dih* (2012.) i *Sunčestok* (2022.) te u 50-ak zajedničkih zbirki, zbornika i antologija: u 6 zbirki *Literarnog kluba Uljanik*, u zbirci antiratne poezije *Via crucis Croatiae – Istarska molitva za Lipu našu* (1992.), u 29 zbirki *Verši na šterni* (1994.-2022.), u zbirci orišanskih pjesnika *Na Brišku* (1999.), u antologiji modernog istarskog pjesništva *I ča i što i kaj* (1997.), pjesničkim panoramama *Seljanski susreti: 1992.-2012.* i *Verši na šterni: 1994.-2013.*, u zbirkama pjesama na labinskoj čakavici: *Merliči od ca* (2015.) i *Čakuloda na Turjone* (2016.), u 10 zbirki *Beside u jatu* (2012.-2021.) te raznim časopisima. U razdoblju 1988.-1998. pisac i govornik humorističko-satiričkog čakavskog lika *barba Mate* (Radio-Pula, Radio Istra, Glas Istre). Urednik je 10-tak zbirki čakavskih pjesama istarskih pjesnika, te urednik 12 zajedničkih zbirki susreta barbanskih čakavskih pjesnika *Beside u jatu* (2011.-2022.). Član uredničkoga odbora zbornika *Barbanski zapisi*, sv.1.–10., znanstvenog skupa u čast barbanskog kanonika i književnika Petra Stankovića, te autor desetak stručnih članaka (tehničkih, povijesnih). Član je *Istarskog ogranka Društva hrvatskih književnika*. Ima status hrvatskog branitelja (ličko ratište, prva crta bojišnice – 1994.). Živi s obitelji u Orihi.

ZNÄT ZIBRÄT

Rösna te
jütra
räno bûde,
na läko, perjästo,
u sunčestöku,
u smîlju,
pröz te
tïcät.

Vitrïc
ti tîhi,
na sûncu,
gödi treputävo
mëken tílu.
Ćěš li čïsta
znät
zibrät?

Blavîna
ti nëba
rèce svë.
Râbi vöntar
hîp umîrît,
vöçi zaprît.
Svë ćěš
doznät!

ZABOTUNÄNA

Žmĩrci.
Kolombãri.
Žětvenjak
žita žãnje.
Vöganj letĩ.
Zgôr sēla
gorĩ.

Brēki ne læju.
U hlãdu spē.
Mãcke prēdu.
Ležē. Ne bižē.
Na škrĩli
težãk - krstijãn,
ud tēbe pijãn.

Põt je lĩk.
Põt je mēd.
Tĩlo ti mēdno.
Zabotunãna,
jõš si vĩla.
Mòdrna tvõja
dĩli tĩla.

ZLÒ

Ukrajïni

Grmî!
Trěsu se
zîdi.
Dûše
se ledê.
Ljûdi bižê.
Ud zlà
ugïnju se svî!

Dîte drhtî.
Brèk trěpî.
Kà i lăčni ûki
zavîjjaju sirène.
Čovïk čovïku
kò ûk je,
gřda je.
Dobrèga nî.

Plăč dicê.
Těple sùze
na mřzlih ubrăzi.
Vöganj
blîže hîži.
Vöganj
u tîlu.
Svè gorî!

DIVNA KONTOŠIĆ

Rođena je 6.4.1950. u Puli (rođ. Čabrunić), gdje i danas živi. Osnovnu školu završila je u Vodnjanu, a gimnaziju pedagoškog smjera i školu za administrativnog radnika u Puli. Bila je zaposlena u *Okružnom sudu* i na *Pedagoškom fakultetu* u Puli, a 1989. otvara samostalni ugostiteljski obrt, gdje je radila do umirovljenja 2001. Druženje sa bojama, crtežima i pisanje pjesama, započela je u ranim školskim danima. Tijekom školovanja bila je član literarne, likovne i dramske sekcije. Vrlo rado piše, slika i bavi se keramikom. Pjesme su joj objavljene u zajedničkoj zbirci orišanskih pjesnika *Na brišku* (1999.), te u zajedničkim zbirkama *Radost postojanja* i *Beside u jatu* (2013.-2021.).

MAJKO

Zgor ognjišta slika tvoja
kako se lipo smiješ.
Kud god se ubrnen
tvoje me oči prate.
Gledaš me sada vajka
i svaki moj korak pratiš,
ujutro kad se dignen
i na večer kad pojden spati.
Sad si s nami,
duboko u mojen srcu
a jenega dana
jopet ćemo se stati.
Sigurna san da čuvaš
svu dicu svoju,
aš mi najbolje znamo
za veliku ljubav tvoju.
Počivaj majko mež svojima,
jer zaslužila si mir rajski,
za svu dobrotu i ljubav,
ča si darovala nami i svima.

ZADOVOLJSTVO

Zadovoljstvo je
pokle puno dani,
meseći, lit,
smiron i dalje
zaželiti, poželiti,
i voliti se
u dobren
i slaben
kako prija.
Zadovoljstvo je
kad noć
nas u postelju stira,
a ujutro
kad sunce se
kroz brkunadu
skriva,
zadovoljstvo je
da nas zbudi
i još jedan dan
regala.

EVELINA

Oči modre, lipe,
lašte se,
tote su...
Ma pogled je nidi
daleko, daleko...
Samo pensir
he tira,
iščući u nazad,
na ljubav izgubljenju
ku je jako
volila.
S pogledon u nebo,
suza je potekla
i usnicu zmočila,
a bonon rukon
ljubav pozdravila.

MARIO KONTOŠIĆ

Rođen je 3.2.1949. u Puli, gdje je završio osnovnu školu. Oba roditelja su mu bila iz Orihi. Srednju školu završio je u Puli, 1966., za zvanje automehaničara, a 1972. školu za vozača motornih vozila. Od 1971. do 1992. radio je u veletrgovačkom poduzeću *Istra*, a do odlaska u mirovinu, 2003., radi u vlastitoj automehaničarskoj radioni. Tada se mogao posvetiti svijetu umjetnosti, sviranju harmonike i slikanju. Član je *Medulin-Arta*. Sudjelovao je na više skupnih slikarskih izložbi. Pjesme su mu objavljene u zajedničkoj zbirci orišanskih pjesnika *Na Brišku* (1999.) i zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2015.-2021.). Živi u Puli.

JUTRI ĆE BIT BOLJE

Sedandeset lit je već pasalo,
na svoje dobro
do sad pensat nis riva,
a u mojoj glavi
beside ud matere se vrte.
Kad san dite bija,
mliko u prahu san pija,
žuti sir i merikansku čikulatu
san ija,
a mater mi je govorila:
Strpi se sinko i prikuraj,
aš jutri će ti bit bolje!
Kad san mladić posta,
na radne akcije san hodija,
za bolje sutra,
a na sebe nis pensa,
beside ud matere
i dalje mi se u glavi vrtile.
Kad san čovik posta,
se oženija, hižu učinija,
dici krov prikura,
više puti lačan i trudan bija,
a vajak mi se u glavi
besida ud matere vrtila:
Strpi se sinko i prikuraj,
aš jutri će ti bit bolje...
Danas je došla pomalo starost,
pasalo je ditiinjstvo,
mladost i život,
a da na sebe nis riva
njanke malo pensat,

a u glavi vajk mi se vrte
beside ud matere moje:
Strpi se sinko i prikuraj,
aš jutri će bit bolje...
Kada?

ANITA KOROMAN

Rođena je u Kavranu 1949., udata u Prhate, majka dva odrasla sina. Osnovnu školu završila je u Puli. Kao djevojka, radila je u Italiji, a potom je duži niz godina bila sezonski radnik. Domaćica je i jako voli domaću besidu. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2018.-2021.). Živi u Prhati.

DRAGA NAŠA PAOLA

U Paradižu ste se, draga Paola, rodila
i u zlatnoj kareti
na drugi Paradiž poletila,
a sve nas u velikoj žalosti puštila.
Kada ste u Barbanu
sa svojim Frankon zakantala,
mi smo uživali i s vami tarankali.
Vaše je ime,
za nas Barbance,
ostalo zlatnima slovi zapišeno.
Dok Vas slušan na radiu,
pišen i pensan na Vas.
Drago mi je da san Vas upoznala,
kad ste z mojim unukon kantala,
i tako san za jeno lipo prijateljstvo
bogacija postala.
Vaš Franko će teško prez Vas svirit i kantat,
ma će cili život na Vas pensat.
Sada ste daleko od nas,
ma Vaš kuraj, ljubav i dobrotu,
ostali su parat naših životi.
Zato, draga Paola,
od svih s kima ste i s kima niste kantala,
od srca, veliko Van fala!

MIHAEL KOROMAN

Rođen je 5.9.2008. u Puli. Učenik je 7. razreda *OŠ Jure Filipovića* Barban. Pohađa 6. razred Glazbene škole *Ivana Matetića Ronjgova*. Aktivan je u KUD-u *Barban*, gdje svira, pleše i pjeva. Živi u Prhati.

MOJA MAČKA

Moja mačka
po kortu za nami grede,
umisto da
u kantunu prede.

Današnja mačka,
meni se para,
ča je miš, ni sama ne zna,
nego se samo š njin igra.

Kad je tiran z hiže van,
ona se joped unutra torna.
Još malo će miš mačku lovit.
Bože, kako je munjen ti svit!

NEVIA KOŽLJAN

Rođena 18.3.1961. u Puli, gdje je završila srednju školu i *Pedagoški fakultet*, te stekla zvanje nastavnice predškolskog odgoja. Živi i stvara u Goleševu, nedaleko Barbana. Aktivno se bavi kulturnim amaterizmom, kao članica KUD-a *Barban*. Članica je *Hrvatskog sabora kulture* i dobitnica priznanja 2018., 2020. i 2021., kao zavičajna pjesnikinja. Piše poeziju, haiku, kratke priče i novele na čakavskom dijalektu i hrvatskom književnom jeziku. Članica je udruge *Kultura snova* iz Zagreba i još nekoliko međunarodnih udruga pisaca i pjesnika, te dobitnica raznih priznanja za stvaralaštvo. Sudjeluje na brojnim pjesničkim susretima diljem Hrvatske i u inozemstvu. Prvu samostalnu čakavsku zbirku pjesama *Škatula ud spomeni* objavila je 2018. Pjesme, kratke priče i haiku, objavljeni su joj do sada u 80 zajedničkih zbirki, u Hrvatskoj i zemljama regije.

NAVADBE UD PASTIRI

Pastiri su se vajk ništo zogali,
z palicami prasičkali, pljočkali,
ud bazge i drina delali puškalice,
u nje metali zrnje smričke za baline.

Na gromačah sapinjali rabule,
z kuson laštika delali fjonde,
ud jasena z britvami dilali švikalce
i gulili mu koru za tuturele.

Na kružerah, na putu u prahu,
eli po krasah, bi se bili našli,
svi skupa zogali, škercali
i tako u veselju vrime pasivali.

Vajk su po ploti z oči zagledali
i ko bi ča našli, dobro su pasali,
kakovu oskorušvu, kruškić, jabučice,
zobali drobne zdrinjule i kupinice.

Po tujih brajdah se ni smilo pojti,
prije neg` se grojze pobere, taracati,
gospodari su napro navr imali,
uno ča je njihovo su si čuvali.

Ne daj Bog da su ča vidili,
kadı kakovu štopu ud dice upazili,
zajno bi he bili starijima pripovidali,
a pastiri bi uni put slabo pasali.

GOSPODAR UD SVITA

Gospodara ud svega svita
nikad još nidan ni vidija,
a vajk je tote, nidi blizu,
samo moramo imat viru.

Ni koristi glavu si razbijat
ča bi bilo bolje učinit
eli kako ništo regulat,
prehitit, bolje deštrigat.

Ud vajk štabelu miru ima,
svi računi su mu jušti,
ni tantin mu ne prehita,
nideri nič ne fali, ne zapačiva.

On i lipo i grdo u kraj meće,
sve naše račune vidi i zna,
ča je za nas najbolje,
tako nan u življenju prikura.

Na kružeru kada dojdemo,
na Njigovu volju sve puš'mo,
blizu će bit i za ruku nas držat,
po praven putu vajka popeljat.

Tribamo samo njemu puštit
da s nas učini ča je napensa,
Gospodar ud svega svita
sve vidi i sve najbolje zna.

ČEŠ LI ME POZNAT

Kad nan deštin življenje prez škar skroji,
sve kako će on regula, zamriža pute,
na njih vrže draču i oštro kamenje,
a na ubraze lita počmu sinjivati grišpe.

Križ na pleći ubaštan moramo nosit,
korak sve je kraći, smih z usti ne zvoni,
pleća povijena, ruke trudne, žulji pune,
kuraj je u srcu usta, ma force drugo ni.

Kad nan se puti z deštini zamrižani
joped kontražu, jeno bin rad doznat,
ko je u srcu milina ustala za iskru užgat,
kad se vidimo, će li mo se pripoznat?

DHEEBA KOŽLJAN ŠKABIĆ

Rođena je 6.5.1998. u Puli. Osnovnu školu završila je u Barbanu, a srednju školu u *Pazinskom kolegiju*, smjer klasične gimnazije. Od svoje desete godine članica je KUD-a *Barban* u plesnoj i recitatorskoj sekciji, a kreativnost izražava i kroz ručni rad. Pisati je započela vrlo rano, a za svoj 18. rođendan izdala je samostalnu zbirku pjesama *Mrež oblaki* (2016.). Pjesme su joj objavljene u maloj antologiji Pazinskog kolegija *Žavajon*, u zavičajnom rječniku učenika Pazinskog kolegija *Besidarnik*, u časopisu hrvatske književnosti *Kaj*, te u zajedničkim zbirkama *Verši na šterni*, *Susret riječi* Bedekovčina i *Beside u jatu* (2012.-2021.). Živi u Goleševu kraj Barbana.

KORAKI KROZ NOĆ

Čujen korake,
na tiho kroz noć
gedu...

Poli postelje
korak utihne
i se frma

pak z rigvardon
diže se punjava

leže se zuz mene
i prošapće:
„tu ću nanat, mama“

S VRAGON SVE..

Sila mi je..
jutri ćemo ben
kafu popiti..

Niman lazno..
za minut
moram jušto tamo
bit..

Tečen..
glej, već napro
kasnin..

U preši san,
ćemo se čut
..letin..

Ma s vragon sve..
daj mi španjulet
i gucak kafela bin.

LUCIJA KRELJA

Rođena je 4.11.2006. u Puli. Osnovnu školu završila je u Barbanu, a sada je učenica 1. razreda srednje *Strukovne škole* u Puli. Od 2. razreda osnovne škole, članica je folklorne, recitatorske i vokalne grupe KUD-a *Barban*. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2019.-2021.) i *Kako ča zvoni va Žminje* (2019.) Voli prirodu, životinje i druženje s prijateljima. Živi u Hrboki.

NAJMLAJA

Vajk su mi govorili:
ti ne moreš,
ti si mala,
ti ne smiš...
Pušti stariju sestru,
će bolje znati,
će bolje učiniti...

I kad san se s tin pomirila
da ću vajk biti mlaja,
došla je jena mala,
našu hižu razveselila.

A mene više nidan ni zva
najmlaja.

CAROL MIRKOVIĆ

Rođena je 17.8.2000. u Puli. Osnovnu školu završila je u Barbanu, a srednju *Školu za turizam, ugostiteljstvo i trgovinu* u Puli. Članica je KUD-a *Barban*. Voli pisati pjesme na zavičajnom govoru i recitirati. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2012.-2021.). Živi na Punteri.

ŠPARUGE

Zapuhale su sve tri marčane bure
Pa je prvi daž
Sunce je počelo teplit
Dani su duži počeli bit
Škornje i kosirić san si prontala
Pak po kortu prve šparuge pobrla

Joped je daž svoje učinija
I joped je sunce teplilo
Ma uvi put novih šparug
U kortu ni bilo

Mi je doša u glavu pensir
Da do Blaza gren đir
Ko je još kakova zustala
Mogari da mi budu
Za fritu od dva jaja

Ma ko se sad ne levan
Vero he ne čepan
Aš bimo hi rad ili svi
Dok je od šparug još štajun

DANIEL NAČINOVIĆ

Rođen 1952. u Labinu. Prvom knjigom pjesama - *Tu i tamo nedjelja* - javio se 1976. godine. Izborom poezije i proze *Blagoslov barke* uvršten u ediciju *Istra kroz stoljeća* (XII. kolo, 2007.); njegovi su čakavski stihovi iz knjigā sabrani u florilegiju *Čakavski versi* (2009.). Biobibliografska knjiga, uz kritičke osvrte, razgovor i autorove interpretacije stihova (DVD), Daniel Načinović – *Književni portret*, objavljena je 2018. Najnovije knjige stihova: *Lo Schiavone* (2018.), *Akordature* (2020.) i *Gospa od Škrpjela* (drugo izdanje – 2020.). Kantautorski CD-i: *Ostaj zbogom, moja vilo* (2008.), *Bouquet* (2016.) i *Opomena* (2021.). Član *Društva hrvatskih književnika*. Živi u Puli.

SVE ĆEMO VRĆI NA PIKARIN

Sve ćemo vřci na pikarìn,
barëtu, klabük... pak šjãrpu, jakëtu.
Pãs i bragëše...
Košülju. San rëkã?
Kakov šoldìn... pomãlo posprãvljat.
Nego, pùšti sad stãti, nemòj se zabãvljat!
Jušto ko ćeš, zamì si uru;
magãri... ča će ti ko nimaš mondùru?
a prëše bi rec... njê već ne bude.
Sûšë, povòdnjê, jùgã i bürë,
od grãda grüdice, bãbine pãse,
mãglë, bonãcë i neverìn.
Örko kvel tðćo, ča ćemo šnjìn?
Sve ćemo vřci na pikarìn:
mudãnte i kanotijère...
pak i onô ča smo držãli da je zavãvik,
da nìkakor, ćo moj, to se ne zãbi.
Dušã?
Sad, ča da ti rëčen..?
Dušã će poć tamo kamo joj rãbi.
Ma jènega jutra i mi vidit ćemo
da se od nas sãmih nić nì zagübìlo.
Od nõvega novo, sve kad bude novo:
Dušã pripoznãt će stãro/novo tìlo!

NA KRASICI TAMO ZGOR CESTE

Na kräsici tamo zgor ceste,
nàjdu se dràge mi slike;
mež njima se nàjden i ja.
I tako kroz san kad ih gledan,
säka od njih me poznâ.

Ki put ih rastïra u prâhu
kurijéra ça pëlĵe u grâd...
A dÛb ça je sebe prerésa
na vitru sâm sebi govòri:
I ja san ontrâd bija mlad!

MILAN PAČIĆ

Rođen je 1961. u Puli. Po ocu je iz Pačići, a baba mu je bila Foška Licul iz Želiski. Piše na čakavici i književnom jeziku. Pjesme su mu objavljene u 2 samostalne zbirke pjesama: *Nek nam duša nebo ljubi* (2008.) i *Žitnica misli* (2012.). Zaposlen je kao vozač autobusa u *Pulaprometu*. Živi u Banjolama.

FOŠKA

Za život, u miru i slozi je bila
ni pitala za se, vajak pomoći i drugemu dati
za svoju fameju svin srcen je živila
tako je vadila stara je mati.

Foška je bila... nečigova šći,
sestra, ujna, mati, sva lita
paralo mi se da moja baba vrag lik ne spi
Foška je bila svo svitlo uvega svita.

Zva san je baba, baba Foška
potribna svojoj dicit pravoj
potribna kako plahoj srni boška
potribna toj zemlji, škrtoj, dragoj.

Dočkala je lipu starost, uz patimenstvo steši
danas je ni..., drugačije none su u điru
pensan, moja baba i dalje me tiši
spokoj joj duši, a sićanja stara naviru.

TEŹAĆKE RUKE

Doli su vreda rivali
učinili Źurnadu i ća priko
„Zora rudi, majka sina budi“
kako ćrnaci su si spodobali.

TeŹaćke ruke, trdi Źulji
zgobećena kriŹa, u nosu prah
„Oj, Tonina, bile bićve ima“
z Źkornjami u dimbokoj Źkulji.

Oći krvave, od karbuna uŹi
u rukah Źkrpeja i pikun
„Aj, na brkuncu restu roŹe“
trda stina u mraku se ruŹi.

Na vagonetu ćrna grota ćeka
Źtanji muŹi u oŹtariji kantaju
„Oj, Labine, aj, na bok su ti vrata“
teŹaćka ruka sad je bila i meka.

ŽELJKO PAULETIĆ

Rođen je 2.4.1951. u Rovinju. Ima ceransko-barbanske korijene. Profesionalno se bavio pisanjem gotovo tijekom čitave karijere provedene u turističkom marketingu (promidžbeni tekstovi, sinopsisi, scenariji, prijevodi i dr.), a sklonost poeziji je bila stalno prisutna, ali nedovoljno prioritarna. Slijedeći preporuke, poslao je svoje pjesme na neke pjesničke susrete. Tako je postao član *Hrvatskog sabora kulture* i *Kulture snova*, a u samo godinu dana objavljene su mu pjesme u 15 međunarodnih zbirki poezije. Rado se odaziva i nastupa na pjesničkim susretima. Piše na standardu i na čakavici. Bavi se i fotografijom. Član je rovinjskog *Centra za vizualne umjetnosti Batana*, gdje je izlagao u više zajedničkih izložbi. Profesionalno je aktivan kroz svoju turističku agenciju i kao prevoditelj engleske stručne literature pri međunarodnoj izdavačkoj kući. Živi u Rovinju.

DIVIĆ SVIDOK

Zad Divić grada kad pasaš, veliki zid ušervaš,
na ken z debelima slovi lipo piše,
da nan je bolje bilo kad bilo nan je huje,
kad čuvali smo svoje i nismo hlapili na tuje.

Ma historija se je ganbijala, gambijali su se gospodari,
delaju se bez pota, niki šušpetljivi afari.
Užgana nan je nika nova lampadina,
usvitlana nan je škurina,
upahnjena nan je finomaj anke naftalina.

A kadi fali naftaline, to svi dobri ljudi znaju,
- tarme sakakovih foz kapitaju.
A kad tarme kapitaju, cila štorija pojde h kraju,

Jer tarme nimaju norme,
po cile dane frajaju i po robi svire,
sve pred sobon žeru, propijo bez mire.
Ma i za tarme se najde medežija.

Od vajk je tako bilo da se je našla,
zaspravlje jednostavno,
armarone se je spraznilo
i za svima tarmami
na škovacon od historije raskrgalo.
Tamo hi je čuda, pak ti pretelo dragi,
u novi život partiš, jušto od ovuda.

DRIN

Drin cvita i moji pensiri ž njin,
u mirakule me pelje, tamo kadi vrime
sve za sobon melje.

Predame pak čudesa postavlja,
sve unako kako duša mi javlja,
Slike lipe i kolorane, črne zustaju,
samo u sve većih ćapi - vrane.

Mirakuli pak nikad dosti,
na hartu hi hiti, na tabelu nabosti.
To ću zaspravlje anke učiniti,
aš samo će uvako zapoštane zustati
i žurnade moje kolorati.
Žurnade kolorane su dani za rikorde,
aš lipi rikordi teplinu u srcu bude,
grđin žmanjan ne pušte ruvinati sriću,
aš in kažu zube.
Ma ki je to pak vidija pensiran zube kazati?
Vero ki libre štije svidok temu more biti,
aš raj će žmanji zube pokazati, nego libar u trnje hiti.
Štiti libre za ljude štabele velika je stvar,
ki to ni kapac, za vajak zustaje tovar.

To dobro ni, aš tovaran vrimenta se gambijivaju,
traktori hi zatiru, u rikorde finjivaju,
moreš hi još viti na pust u mačkarah
i za turistište feštah i eskortah,
već hi je zdavni malo po seli, još manje po korti.

ANA PAUS

Rođena je 5.8.2001. u Puli. Osnovnu školu završila je u Barbanu. Studentica je 2. godine Fakulteta ekonomije i turizma *Dr. Mijo Mirković u Puli*. Članica je KUD-a *Barban*. U slobodno vrijeme voli pisati i čitati čakavštinu. Njezine su pjesme objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2016.-2021.) i *Kako ča zvoni va Žminje*. Živi u Orihi.

DAN PO DAN

S postelje u postelju
i tako svaki dan.

Poist, popit
i tako svaki dan.

Pak novi dan,
toliko drugajči,
a toliko prečiži.

Vajk pensat, vajk se gubit,
ča učinit ili ne učinit.

Ča si moga, ča nisi,
ča si mora...,
a još se nisi ni frma.

Teči uvamo, teči unamo,
pak ki je dan više ni ne znamo.

Kad se u postelju joped tornaš,
pak si malo propensaš:
Sve je dobro
dok si TI tu,
dok si s namon
svaki dan!

MARKO PEKICA

Rođen je 20.3.1943. u barbanskim Šajinima. Novinar, pisac i pjesnik, scenarist, umjetnički fotograf, režiser, profesor i gost predavač na 12 hrvatskih fakulteta s temama iz komunikologije, marketinga i odnosa s javnošću. Magistar edukacije suvremenog hrvatskog jezika i komparativne književnosti, a specijalizirao se u komunikologiji i PR edukaciji (1980.). Režirao je više od 150 propagandnih filmova i reportaža te preko 300 radio poruka. *Udruženje propagandista Hrvatske* proglasilo ga je komunikologom godine; na kongresu IAA-a u Barceloni 1992. izabran je u 40 najvećih svjetskih uglednika iz područja komunikologije; *No limit festival*, 2007. u Sarajevu, uvrstio ga je među 6 najpoznatijih komunikologa regije... Dobitnik je brojnih nagrada za filmska i radijska ostvarenja u New Yorku, Cannesu, Portorožu, Zagrebu i Beogradu. Poeziju piše na čakavskom narječju, a do sada je svoje pjesme objavio u časopisima *Epoha* i *Hrvatsko slovo*, u 17 zajedničkih zbirki pjesama: zbirka *Beside u jatu* (2011.-2021.), zbornicima *Matice Hrvatske*, *Ogranak Umag* (2012.-2014.), i u SAD-u, u antologiji svjetske poezije (2001.). Godine 2015. objavio je svoj prvi literarni CD pod naslovom *Istro mila moja, lipa mati moja*, a 2016. zbirku pjesama s istim naslovom. Objavio je i samostalne zbirke pjesama *Kadi su vni dani* (2020.) i *Brkasto vrime* (2021.). Živi u Zagrebu.

BOŠKARIN

Velik, jak, krotak i dobar,
z velikin rogi,
bija je moj boškarin.
Lipljega vola na svitu bilo ni.
Srneja smo ga zvali,
z njin smo čuda tega delali.
Z njin smo orali,
šenicu, trukinju, grojze,
seno, rabašpanju, drva i frašku,
doma smo peljali.
Jako san ga volija,
svaki dan san ga krmija i češlja
da čist i lip mi bude.
Po liti san ga svaki dan,
ujutro i poklepodne,
z drugin kravami na pašu gonija.
Da mu postelja bude vajka tepla i meka
z veseljen san škrbija.
Srneja moj, boškarin moj,
ti si kako i ja - trdi Istrijan,
i za vajka ćemo to veliko bogastvo
i tu veliku sriću čuvati i u sebi nositi!

PONIZNOST

Čovik moj, želiš li srićan biti,
nikada se nemoj veliki delati!
Na misto tega, budi skroman,
budi ponizan, budi čovik.
Zabi na oholost i grabež.
Pogledaj oko sebe i daj ruku
napuštenen, zabljenen i speštanen narodu.
Usobito nemoj zabiti na starce i na dicu.
Ne daj se namamit od nečovištva
vega dibljega svita.
Zapoštaj, samo dragi Bog nan donaša
Bojži dar ljubavi i dobrote.
Da, da, jušto je tako:
u našoj nutrini živi Bojža svitlina ljudskosti i
milosrđa.
Da, dragi Bog je naš gospodar.
On živi u dubini našega srca i naše duše.
To je naše bogastvo,
to je naša svitlost,
to je sloga našega življenja.
U poniznosti i duhovnoj slogi
budimo veliki i pomorimo drugin
da restu zuz nas.
To će nas učiniti srićnin ljudima.
Kako je lipo biti ponizan!
Kako je lipo biti čovik!

UKRAJINA

Još jeno pomračenje ljudske pameti
cili svit u črno je zavilo.
To je strahota.
Cili svit je u šoku.
Nidan ni moga ni u najgoren snu predviditi
da ćemo tu nesriću i ljudsku katastrofu
i veliku tugu
jadnega ukrajinskega naroda doživiti.
Tužne kolone uplakane dice,
priukupanih žen i nemoćnih starci
svaki dan gledamo
u njihoven egzodusu
u novo življenje prez nade.
Plače Ukrajina, plače Hrvatska,
plače cili svit.
Ratno san dite
ko je je prija osandeset lit u jenoj strašnoj noći
cilu fameju zgubilo, tako da predobro kapin,
tugu i strahe ukrajinskega naroda.
Z ljubavlju, dušon i cilin tilon
z vami, dragi Ukrajinci, živin ja.
Slava Ukrajini!

ELIA PEKICA PAGON

Rođena je 16.9.1971. u Zagrebu. Hrvatska pjesnikinja, publicistica, marketinška stručnjakinja i umjetnička fotografkinja, magistrica edukacije, glavna urednica digitalnog časopisa *Epoha*, portala za kulturu komuniciranja. Kći je poznatog hrvatskog komunikologa Marka Pekice, rođenog u barbanskim Šajinima. U Zagrebu je završila osnovno, srednje i fakultetsko obrazovanje (studij engleskog i talijanskog jezika i književnosti). Završila je i poslijediplomski studij amerikanistike. Usavršavala se u Italiji i Velikoj Britaniji. Novinarskim radom bavi se od rane mladosti. Radila je za više multinacionalnih kompanija, gdje je obnašala dužnost direktorice marketinga i prodaje, te vodila odnose s javnošću. Poeziju piše od rane mladosti. Piše na hrvatskom i engleskom jeziku. Objavila je tri zbirke pjesama: *Sama* (1998.), *U podnožju neba* (1999.) i *Ljubavne pjesme* (1999.). Poeziju je objavljivala u raznim domaćim časopisima i zbornicima, te u SAD-u, u više antologija svjetske poezije na engleskom jeziku. Piše i prozu. Objavila je knjige eseja: *Globalno usijanje* (2008.), *Manifest humanosti* (2015.), *Oči našeg vremena* (2015., 2016.), *The Wisdom of Aramis* (2018., engleski jezik) i *Putem duha* (2020.), te svoje najopsežnije djelo (1.147 str.) *Na Diogenovu putu* (2010.; knjiga intervjuja s istaknutim ljudima iz raznih područja ljudskih djelatnosti). Živi u Zagrebu.

SKUŽA

Kadi si bija učera u deset ur?
Kadi si bija prid jenu šetimanu?
Kadi si bija prija misec dan?
Kadi si bija lita i lita?
Kadi si bija kad je grmilo?
Kadi si bija dok san te volila?

ZVONO

Zvono za dojeti,
zvono za pojeti,
zvono smiha,
zvono slavlja
i zvono sriće
na mojoj dragoj crikvi
zvoni.

Zvono zalelano
z vitron ljubavi
za naš zagrljaj zvoni.
Neka samo zvoni!

PISMO ZA BABE I DIDE

Dok oči gledaju,
dok uši slušaju,
dok noge gredu,
dok pensiri h mladosti biže,
dok srca sve brže tuku,
drage babe i didi,
dajte si ruku i skupa
na novi vijađ hojte.
Ne laškajte,
neka van duše ne tuguju,
neka se smiju i raduju,
mi mladi
vašu mudrost tribamo
i vaša lita čekamo.

BARTOL PEREŠA

Ivan Neruda

Rođen je 24.8.1945. u Bičići (otac Barbanac - *Vicalja*, majka Roverka - *Kadeta*). Osnovnu školu pohađao je u Šajini, a srednju školu, elektro smjera, i majstorsku školu završio je u Puli. Živio je i u Amsterdamu. Studirao je ekonomiju. Poslovni je čovjek, izumitelj i pjesnik. Bavi se izumima i inovacijama, s kojima je postigao, na svjetskim izložbama inovacija, značajna priznanja. Poezijom se bavi od djetinjstva. Svoje pjesme potpisuje pseudonimom *Ivan Neruda*. Pjesme su mu objavljene u nekoliko zajedničkih zbirki pjesama *Literarnog kluba Uljanik* i susreta *Verši na šterni*, kao i zbirkama *Beside u jatu* (2012.-2021.). Penzioner. Živi u Puli.

SVITLA

Ča će meni
sva svitla gradi i aerodromi!?
Nonica poli ognjišta sidi pognute glave.
Najliplja svitla usrid moga doma,
njoje su oči plave.

Ča će meni sada
sva svitla vega svita,
kad na srcu piše:
*„Spomen na nonicu će ostati,
a njoje oči ne svitle više“.*

NE TORNIVAJ SE DOMA

U leteri mi Mati piše: Ne tornivaj se doma,
aš vakovih nima od Barbana do Londona!
Poli nas mladih svakin danon sve je manje,
prodaju se stare hiže, štale, krave i imanje.
Delo jeno, delo drugo, moraju se sami snajti.
Mladi nimaju dela, vani he čeka delo na većoj plaći.

Draga Mati, ja ću se snajti, nemoj se šturmati,
aš ja ne pensan tako vreda doma se tornati!
Samo jeno, Majko, znaj, ča u ven pismu piše,
suze moje z voka nidan ne more da he zbriše!

NENSI PEREŠA LICUL

Rođena je u Puli 1983. Djetinjstvo provela u Šajini. Živi u Puli. Po struci profesorica hrvatskog jezika i književnosti. Maturirala u pulskoj Općoj Gimnaziji na temu *Ljubavna žudnja u poeziji Vesne Parun*, diplomirala na Filozofskom fakultetu u Rijeci na temu *Čudnovata i fantastična bića u hrvatskoj srednjovjekovnoj prozi*. Radi u ustanovi za obrazovanje odraslih. Poezija joj je objavljivana u zajedničkim zbirkama: *Erato*, *Verši na šterni* i *Beside u jatu*. Prozu objavljuje na različitim portalima. Kao novinarka i urednica, autorica je brojnih dokumentaraca, mozaičnih emisija o istarskoj kulturi, baštini, usmenoj predaji, gastronomiji, plesu, tradicijskim glazbalima, vremenima rata, industrijskoj baštini i sl. Pisanje je njena ljubav i u pismu se, kaže, najbolje izražava.

(TRILOGIJA)

ON

Smih.

Strah.

Glad.

Rat.

.....

Ti,

Rana i lik i moj grih.

Prije i pokle svega.

Ti,

Miljar ljudi stane u jenega.

ONI

Kad se gledan u tvome oku,
Ja san žena i dite i divojčina
i njiva i čerišnja u cvatu.
Ja san sunce i oblak,
uni najmodriji
dok iman mamu i tatu.

ONA

Zjenica oka.
Bol u duši.
Srca toplina.
Martina.

DAMIR PLETIKOS KOROMAN

Rođen je 25.10.1963. u Puli, a djetinjstvo je proveo u selu Bateli kraj Prnjani na Barbaštini. Osnovnu školu je završio u Barbanu. Član je karnevalske grupe *Veli Vrh-Valmade* od 2004., za koju je do sada napisao 8 pjesama, koje su i uglazbljene. Predsjednik je udruge *Očuvanja domaće beside i maškara Puljštine 2013*. Idejni je začetnik karnevalske povorke u Puli, organizator prvog *Pulskog karnevala 2015.*, te idejni začetnik i organizator *Velovrške balinjerade 2017*. Radovi su mu objavljeni u zajedničkim zbirka *Beside u jatu* (2012.-2021.), *Verši na šterni* (2012.), *More na dlanu* (2016.), *Teov put do prvog koraka 2* i na *Krčkom portalu*. Živi u Puli (Veli Vrh).

ALA JAGO ZAKANTAJMO

Ritke su nedilje, priko leta bile,
da ni barba Miho z Prhati
poli nas u Batele kapita.

Poli svojih zrmani Ive, Tone, Mare
i kume Jage - moje babe, kako je je zva.
Nikad ni barba Miho poli naše hiže pasa,
a da se ni frma, ko je mrvu laznega ima.

Ni barba Miho doša poli nas
samo da bi vidi svoj rod,
svoje zrmene, eli jušto da mu vrime pasa,
nego da bi on z mojon babon,
skupa zakanta.

„Široko je more i naš Jadran“
kanta je ku su, baba Jaga i barba Miho,
vajka lipo zakantali,
kako su samo uni znali.

Danas ni babe Jage, ni barba Mihe više ni,
a njihova mi kanta
„Široko je more i naš Jadran“
i dan danas u uhu zvoni,
aš takove kante više čut nideri ni.

RUVINIVA VRIME NAŠU MLADETINU

Ruviniva vrime
našu mladetinu,
aš sporadi mobiteli
ne haju za starinu.

Za stare užance
oni ne badaju,
a istrijanske kante
sve manje kantaju.

Po sve dane
na laptopu visu
i štipidece svake foze
jedan drugen pišu.

Ne badaju više
za stare beside,
lipo njen je kad se
na fejsbuku vide.

Dok za bankon z kumpanijon
idu, piju i sididu,
smiron svoje mobitele
u rukah držidu.

MARTINJA

Dojdite kumi u konobu,
danas je Martinja,
da krstimo vino
u čast svetega Martina.

Zakantajmo *Naše brajde*,
kad kantat mi znamo,
mi na trude priko leta
više ne pensamo.

Hojmo kumi na ognjišće
dokle smo svi skupa,
da zagori feta kruha,
pak da se zasupa.

Lipo je bilo na ognjišću
usupat teran,
u čast sveten Martinu,
ma i svin nan!

ĐILDO PLIŠKO

Rođen je 9.11.1949. u selu Belavići, današnja Općina Marčana. Ekonomist je turističkog smjera, a radio je u poduzeću *Arenaturist* u Puli. Od 1972. do nedavno, bio je stalni suradnik *Pučkog učilišta* iz Pule, kao predavač predmeta *Kuharstvo*. Prve je pjesme napisao na ličkome ratištu 1993./94., gdje je bio zapovjednik satnije. Te su pjesme objavljene u *Hrvatskom vojniku*, listu *ČA* i knjižici izdanoj povodom 10. obljetnice *1. Domobranske bojne iz Pule*. Pjesme su mu objavljene i u zbirci pjesama *Literarnog kluba Uljanik* iz Pule, *Plamikaju beside* (2002.), te zbirkama susreta *Verši na šterni* i *Beside u jatu* (2013.-2021.), a objavio je i samostalnu zbirku pjesama *U verše spleteno* (2006.). Živi u Puli.

MURVA

*„Na srid korta murva zelena,
pod njon kučka spi.
Hitite njoj koricu kruha,
da vas ne uji.“ (narodna)*

U korti su sadili mendulu, ne i kreku,
pita san oca „*Ma, daj nas breku*“.
Bilo je zrnja za kokoše i čuda dice,
mi smo laglje popili mižo bilice.

Niki je zovu još i dud,
eli je munjen, eli malo lud.
Na murvi živi dudov svilac,
a žene su plele tanki konac.
Plele bi mudante i ređipete,
za Svetu Mariju, eli Sve svete.

Delali su i čepe ud murve,
kad nisu mogli doj do surve.
Ma, fala ti od srca moj brate,
ja san murvu posadija
na srid Frate.

PALICA

Trupila ga z palicon,
ala stari staricon!
Kad dojdeš u nika lita,
više te nidan niš ne pita.
Dobro da imaš svoju palicu,
blizu svoju staru stolicu.
Palicu nosi čuda ljudi,
na samlju se svaken vajka nudi.
Palicu sad ima i moja žena,
lipo san je učinija ud drena.
Usika san je još pridlani,
kad su bili pravi dani.
Ko imaš ordenje, daj, daj,
ako ne, ne udilaš je nikad maj.
Palica nan je treta noga
i bez nje bin malo moga.

SVETA MARIJA BEZ MATERE

Prva Sveta Marija bez matere,
črna bura ud Učke i Puntere.
Ni vina, robe ni kostanji,
di su mandarini, eli vrganji.
Samo su dva mačka prid vrati,
oni znaju da neće dojtj mati.
Ni špafor nidan ni zapalija,
do te dobe, već bi se črlenija.
Ma, joped pensan, dočkala je sto lit,
za me i fameju ona je mit.
Pasati će još čuda Zdravih Marija,
a moju mater nidan ne bi zabija.
*„Sin moj, popi malo rakije,
je zima, da te malo zagrije!“*
Se ubrnen, ma ona ni tamo,
slika je ustala na spomen samo.
Kako da svi znaju da više ni Kate Capadinke,
na mašu su došle Barbanke i Labinke.
Uživa san poli matere u svakakoven delu,
sad mi je tužno u mojen selu.

MARIJA ROJNIĆ

Rođena je 22.1.1970. u Puli. Osnovnu školu završila je u Barbanu, a srednju *Medicinsku školu* u Puli. Godine 1995. diplomirala je na *Višoj medicinskoj školi* u Rijeci, a 1996. na *Pedagoškom fakultetu* u Puli i stekla zvanje nastavnika. Od 1998. zaposlena je u *Općoj bolnici Pula*, kao viša medicinska sestra. Njezine su pjesme objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2011.-2021.), prvoj antologiji facebook pjesnika (2014.) i zbirci *More na dlanu* (2014.). Sudjelovala na mnogobrojnim susretima pjesnika, kantadura i svirača diljem Istre. Živi u selu Orihi.

KAVARI

Rabilo se je rano stati, marendu paričanu najti
Žene su njen robu na ruke prale, zakrpale i šumprešale
Nanke pet ur ni bilo,
rabilo se je na noge levati i susede anke zvati
I pomalo u škuro s Kalićon zgoru bi šli
za žurnadu čepati

Ni svaki put bilo lako pojtii,
aš kroz Mazinku su njen više puti zaprti puti bili
eli su njen školje učinili,
samo da ne bi drugo unuda hodili
Ljudi je i unontar porednih bilo
kin se ni po noći ustati grustilo
da bi Orišančan dišpeti učinili,
kad su na kurijeru kavaricu u Petehe hodili

Dica su to unontar još bila i nisu sve razumila,
za starijima su pokle hodili i na vrime kurijeru ulovili,
Još su i poli Flaškera, kad je zima bila i snig pada,
na ognjištu se steplili i bukaletu dobre belice popili
i pokle laglje u kavi karbun vadili i peštali,
u bače ga krgali

Š NJIN U KONOBU

Grdo se vrime prontiva
i štajun pomalo pasiva
Bačve z konobe vanka
Razdniti, uprati,
obručē zadniti
Bobojac i bat će nan za to rabiti
Bronbulu skuhati
u nju vrči lišće od smokav,
brajdovine i koromača,
i kuhano u bačve uliti,
a njih vreda pokriti
i tako par ur puštiti
Pokle hi spljahnuti
i na kantire vrči,
jenu do druge, da budu pronte
za grojze u njih dopeljati,
ko želimo vina imati

LASTAVICE

Gledan hi
dane i dane, lita i lita
kako se tornivaju
na svoje staro misto
i u gnjizdo isto
kega su lani učinile
jaja tamo znesle
mlade zgojile, letiti naučile
i pokle š njima
u toplije kraje poletile
Slamu po slamu,
zemlju i blato,
zgorun su pod krov nosile
i gnjizdo delale,
a okolo šporkale i srale
i gospodaru grdega dela dale
Ma hi tuka puštiti
govore stari ljudi
aš da će hiža ka hi ima
vajka srićna biti

ERIKA ŠČEVIĆ

Rođena je 2.5.2008. u Puli. Učenica je 7. razreda OŠ *Jure Filipovića Barban*. Članica je KUD-a *Barban* te aktivna u njegove tri sekcije: literarno-recitatorskoj, pjevačkoj i plesnoj skupini. U slobodno vrijeme voli pisati pjesme i boraviti vani. Živi u Poljaki.

VAL

Sidila san,
slušala ga
kako diše.

I da san stila,
nisan mogla
skupit svu lipotu
ovega mora,
niti suze
ovega svita.

Gledala san
u nebo,
iskala zvizde
u noći.

I stila da mogari
jedan hip
ova lipota,
bude vičnost.

ANĐELČIĆ

Bija si poša
kad si mi najviše rabija,
ma nisan pensala.

Znala san da nideri
visoko letiš.
Vidila san te u svaken
zalasku i izlasku.
Vidila san kako plešeš
uni naš ples, skupa z oblaki.

I svaki daž ki je pa,
bila je tvoja melodija
ku si mi kanta.

KATICA ŠPADA

Rođena je 21.6.1955. u Trebižatu, Bosna i Hercegovina. Umirovljena učiteljica hrvatskoga i talijanskoga jezika. Djetinjstvo i mladost provela je u Žminju, gdje je i završila osnovnu školu, a potom *Opću gimnaziju* u Rovinju. Nakon završene *Pedagoške akademije* u Puli, zaposlila se najprije kao učiteljica razredne nastave te radila u više škola. Od 1977. živi s obitelji u zaseoku Kvarantija pokraj Barbana. Radni je vijek zaokružila radeći na poslovima učiteljice hrvatskoga jezika u Osnovnoj školi *Jure Filipovića* Barban. Godinama je vodila Literarno-recitatorsku i dramsku radionicu, sudjelujući sa svojim učenicima na literarnim natjecanjima i smotrama, posebno njegujući našu barbansku čakavštinu. Piše od osnovnoškolskih dana, nastavljajući tijekom srednje škole, fakulteta, a i kasnije do današnjih dana. Rado piše i na žminjskoj čakavštini. Svoje pjesme redovito objavljuje u zbirka pjesničkog susreta *Beside u jatu*.

OTKRITA

sva san se odkrila pred vami
mučec trepec stojin
šaro san perje
z korena pogulila črljenega
zmačkarane pituri z lici
slanimi kapljami
utrla

miljare san profumi i smradi
ziprla
lase za nazad na hrbat
prehitila
zamaščene zakrosnane

sva san van se na oči odkrila
ki čete forši me vidit
prez besid i zamira
posluhnut
za ruke čapat

i s namon
u cviču besid
i smijat se i grohotat
i plakat

NI LAZNO

ni lazno
za skucat
ni suze za trt ni za se frmat
okoli i nutri poglednut
malo zagresti
ono ča si iskati
Ili forši od straha
ča ćeš najti
preprenjen budeš
ćeš li moći nositi
će li te to novo staro speštati
i u zemlju zatući
ćeš li zasvin zgoriti

pokriti se tajati mučati
i samo durati
prez šperance da ćeš
na svitlo zajti

črvić si brižan
prez zemlje
tičić prez švika
babin pas prez kolori
prez sunca jutro
prez blavine nebo
i more prez svitleće
dimbljine

ČRNA U BELIN

črna u belin
svakidanjin mučanju
bela u črnin
prikonočnin sanjanju
mehka u trdin
teplin rakamivanju
trda u mehkin
sebedorovivanju

slatka u žuhkini
prontivajuć
žuhka u slatkin
zabljavajuć
dišeća u vonju
netribanja
vonjava u dišećen
u grihu smihu

velika u malin
svakidajuć bit
mića u velin
nezabljeno se skrit
zarešćena u gustin mučin
gusta na ravnin ćutin

obraćuć se i pipajuć i ćuteć
i kapin i želin
i smin

NIVES TROŠT

koordinatorica i voditeljica susreta

Rođena je 15.8.1957. u Puli. Iz Želiski je, udata u Prhate. Osnovnu školu završila je u Barbanu, a srednju ekonomsku i Višu ekonomsku u Puli. Bila je zaposlena u *Tvornici vapna Most Raša* 10 godina, a potom u SDK, ZAP-u i FINA-i. Aktivna je članica KUD-a *Barban* od njegova osnutka i voditeljica recitatorske grupe. Koordinatorica i voditeljica pjesničkog susreta *Beside u jatu* u Barbanu, od prvoga susreta 2011. do danas. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbkama *Beside u jatu* (2011.-2021.). Živi u Prhati.

TEPLINA

Sunce topli.
Voganj topli.
Ma kad tvoje tilo,
moje topli,
nebo i zemlja
gori.

Angušt, 2021.

KURIJERA UD DELAVCI I DICE

Uniput je laglje bilo z delavci u kurijeri sidit,
nego na stanicu hodit i drugu čekat.

Mladi, puni vigurije,
na nogah do Pule smo se rondulali,
a trudni težaki, samo ča su sili,
već su spali,
nagli se jedan na drugega,
oči zaprli, usta otprli,
i do Pule lipo počinuli.

Ni bilo švalta,
samo batuda i školje,
napro je dimilo i prašilo.
A mi mladi i munjeni,
od smiha nismo mogli stat,
samo smo gledali
ki jače hrče,
ki bolje puše,
kemu je pala bareta,
kemu stoji na bok jaketa...

Uniput je mladost
puna kumentenstva bila,
prez šoldi i lušece,
puni krijancije i belece.

Žetvenjak, 2021.

JUGO

Tamo su se nakupili beli oblaki,
lugasti, pak škuri.
Naoblačilo se, grmi sve jače i jače.
Pada daž kako z kabla.
Jugo puše, hita.
Počela je grašica, grad,
a veliki vitar nosi žlipce,
guli drivo...

Jena mala pupica, u krvavoj kotulici,
ustala je sama, nemoćna.
Joče, plače, zove...
Ljudi,
frmajte to prokljeto jugo!
Frmajte ga!
.....
Da ne ubrne h nan,
napaćenemu narodu,
sitemu juga.

Sičanj, 2022.

STEFANI TROŠT

Rođena je 16.4.2008. u Puli. Učenica je 7. razreda *OŠ Jure Filipovića Barban*. Članica je KUD-a *Barban* te aktivna u njegove tri sekcije: literarno-recitatorskoj, pjevačkoj i plesnoj skupini. Voli glumiti, recitirati, plesati i pjevati. Živi u Trošti.

BABA

Jedino ona zna
kako dobar kruh umisiti.
Zna kako se triba z dicon igrati.
Kada hi ulovi trentauno,
ona u svoje ruke vreda će hi čepati.

Zna vrta regulati,
svaka rožica na svojemu mistu stoji.
Ma nidan, ali baš nidan,
isti ne zna kako baba prontati.
Tepli kruh i dobre sarme,
ruke babine najbolje načine.

Uvečer z dicon se igra
i svakakove štorijice povida,
kako je ona bila mala
i kako se igrala,
a tako je vreda baba postala.

PAMET SE POMUTI

Lica se zarumene,
kada pogledaš me.
Srce tuče sve jače i jače,
kada stisneš me.

Smih tvoj
ulipša mi dan,
a suze
pokvare san.

Kada ćakulamo,
pamet nan se pomuti,
suza u oči zaiskra,
teplina tilo pasiva,
sve oko nas vigura, vigura.

LORETA UKOTA

Rođena je u Pazinu 1961. Do udaje živi u Maretićima, a nakon toga u Glavanima, gdje radi kao knjigovođa. Pjesme piše od osnovne škole, koju je pohađala u Žminju, gdje su joj pjesme objavljene u *Čakavčičima*. Objavila je samostalnu zbirku pjesama *Lancuni na buri* (2003.). Nastupala je na *Veršima na šterni* u Vižinadi, a pjesme su joj objavljene u zbirkama *Beside u jatu* (2011.-2021.) i u više časopisa. Piše na čakavštini i književnom jeziku.

ČETIRI TOČKICE....

Jena mi u krilu sidi
Druga me oko vrata drži
Treta mi prste broji
Četrta za ugljuhnut škiči

Kad misec in lase pozlati
I okican zvizdice daruje
U bocu kalivan kus harte
Da kako brod u njoj putuje

Za neznanega nikega naputak:
Z malima stvari se vriča života krga
I velika ljubav iz nje raskrga
Bušiče i pozdrave van šaljemo
četiri moje točkice i ja....

ČAČA

Najsmišnji
Najjači
Najlipči
Najblaži
Najstroži
Najbolji
Najhrabriji
Najmučnji

Moja pršona
Moj težak
Moj pretel
Moj junak

Najstariji koren
Mudrosti pun
Špegalj života
Moj živi zid
Naputak
Pensir...

VILE PREZ LICA (Sandri)

Febra ruje
Sve boli
Na prsi mi Učka spi
Do arije komoć
Nemoć
Pomirena s Bogon ležin

Kako nikad da steče...
Preko dvisto se kaplje drugo ne broje
Prekidaju kosti
Bode igla u ruki
Samo mirno, mirno...

Zaprthi oči hip zalelana na oblaku letin
Oko mene bile vile
One za ke mi je mama povidala da će me čuvat
kad san imala strah mića zaspāt...
Hip plivan u ledenen moru
Tresen glavu da mi se osuše lasi ...
Hip dopren oči
Kadi san, s kin san...

Zgor moje glave jena bila vila
Prez lica i zlatnih lasi
U skafanderu, bilen
Samo prelipe oči spod očali
Smihljaju se, blagost i mir daruju...
U mekoj ruki drži moju mokru od pota
*„Ja san Sandra
Nakon tega lijeka bit će van bolje
Samo dišite, dišite duboko
Bit će sve u redu“*

Za sve bile vile prez lica,
za blage, mirne i sigurne oči spod vizira
Skalivan baretu do poda

Junakinje su
Najjača vojska
Svo cviće od svita
Neka je za njih.....

NINA VALE

Rođena je 14.8.2005. u Puli. Učenica je 2. razreda Srednje glazbene škole *Ivana Matetića Ronjgova* u Puli, gdje pohađa teoretski i instrumentalni smjer - klavir. Članica je KUD-a *Barban*, gdje djeluje u literarno – recitatorskoj i folklornoj sekciji. Glavni je ženski vokal u mladom barbanskom bendu *Napa Band*. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama pjesama *Beside u jatu* (2018.-2021.). Živi u Punteri.

ČA JE SVIT?

Kako i zašto?
Kad i kadi?
Bitno ni
Kumpanija
Ljudi
Nidan ne spi
Ples i kanta
Ist i pit
Fešta u selu
Pijani svi
Mira ni

ŠKIFO

Štupidece
Ke nidan ne kapi
Istine više ni
Finit ili ne?
Ostat će maće na zidu

ZMIJA

Po travi gren
na mučec
nič ni čut

Kadi je?
Kud se šulja?

Spod kamika
ili u školji?

Ni je
Ušla je...

ZDENKA VUICA

Rođena je 27.4.1934., djevojačkog prezimena Kolić iz Želiski. Kćerka je Ivana Kolića, uglednog istarskog narodnjaka i rodoljuba, jednog od potpisnika pripojenja Istre Hrvatskoj. Odrasla je u Želiskima i Ližnjanu, a školu je pohađala u Želiskima, Buzetu i Funtani. Gimnaziju je završila u Pazinu te medicinsku školu u Rijeci. Kao viša medicinska sestra radila je cijeli radni vijek na Bujštini, gdje je dočekala mirovinu. Pjesme piše iz mladosti te ponekad objavljuje u *Matici Hrvatskoj*. Živi u Umagu.

PENSIR NA ŽELISKE MOJE

Lipo selo moje!
Došlo mi je da ti na tanko i debelo zakantan,
Ma to ne znan!

Svu lipotu življenja u tebi
I lipotu našega kanta tebi darovan!

Selo moje ti si meni dalo oca,
Barbe, tete i strine
I teplo krilo matere i babe Mare moje...

Selo moje, nikad je gnoj u tebi vonja,
A danas u pensiru vonj mi zadaje...
Jer ga ni!

Ni lastavice naše stare ni,
Da u letu muhe lovi,
Gnizdo na hiži i tezi obnovi...
Svih skupa vas ni!
Ma topli i lipi pensir
Obilato u meni, Istro moja, stoji!

KROVI STARI

Krovi stari hiž naših
kadi živih ni!
Bršljan je krove pokrija
Žlipce na šufit zrušija
I na kamare kadi su se volili i nas rodili
Teško mi je gledat kako smo svoje zide zabili
I po svitu se razštrkali
Zašto smo zabili kako su naši didi i oci
kamik po kamik iz kav vadili
klesali i zidali
Da bi svoj en porodu dom dali
Ma znaš ča!
Neka bršljen reste
Našega je simena
Tote je nika
Svojin lipin zimzelenin liščen
Grobe naših didi zazelenija
Tamo kadi ninega iz starih hiž ni
Da grobe cvičen
za dušne dane regula
Bršljan je pokojnin svojin zelenilon
Poštovanje da!

BOŽIĆ

Doma moran bit
U božićne svete dane!
Na tvojoj kantridi sidit!
Doma moran bit!
Sidit na kantridi tvojoj
Ka još na te zadaje.
Zelenu baretu tvoju
U krilu držat
I ona još na te zadaje...
Na sure lase tvoje
ki su jako voljeni bili
Kako i uni lipi črni
Iz mladosti tvoje i moje
Ljubavi!
Za Božić doma moran bit!
Na tvojoj kantridi sidit!

KAZALO

Riječ urednika

DENIS KONTOŠIĆ, mag.educ.: <i>Prez korone i rata</i>	5
--	---

Gost susreta i zbirke

TOMISLAV MILOHANIĆ, <i>Poreč - Rapavel</i>	11
James Joyce u Puli.....	14
Puti ni.....	15
Kad priden	16

Riječ pjesnika

VLADIMIR BAČAC, <i>Rovinj</i>	19
Modri lasi.....	20
Spomeni	21
MIRJANA BERNES GLAVINIĆ, <i>Jesolo (Italija)</i>	22
Čekan... ..	23
LANA BROSKVAR, <i>Prnjani</i>	24
On	25
Drivo	26
NIKA BROSKVAR, <i>Prnjani</i>	27
Ti i ja.....	28
Zašto	29
JASNA BULIĆ, <i>Vodnjan</i>	30
Barba Miho	31
Puštiti ću trag u vrimenu.....	32
AVELINA DAMIJANJEVIĆ DRAGUZET, <i>Pula</i>	33
Hiža od zlata	34
Teta Foška Ronička	35
Za sva vrimena.....	36

DRAGO DRAGUZET, <i>Pula</i>	37
Zbudjen sanjan.....	38
Fala Bogu.....	39
Žrvnje.....	40
NEVIA GLAVINIĆ, <i>Barban</i>	41
Ponudi mi sebe.....	42
U tujem svitu.....	43
Nećemo zvat vraga.....	44
JOSHUA KALČIĆ, <i>Pula</i>	46
Dite i šuma.....	47
Brigon zgorun	48
ŽIVKA KANCIJANIĆ, <i>Vodnjan</i>	49
Pravo mliko.....	50
Ni ča za moren hoditi.....	51
Kolone.....	52
ELIS KONOVIĆ, <i>Jurićev Kal</i>	54
Moja	55
Istrijanka	56
Nikadašnji after work.....	57
DENIS KONTOŠIĆ, <i>Orihi - urednik zbirke</i>	58
Znät zibrät.....	59
Zabotunäna.....	60
Zlò.....	61
DIVNA KONTOŠIĆ, <i>Pula</i>	62
Majko	63
Zadovoljstvo	64
Evelina	65
MARIO KONTOŠIĆ, <i>Pula</i>	66
Jutri će bit bolje	67
ANITA KOROMAN, <i>Prhati</i>	69
Draga naša Paola.....	70
MIHAEL KOROMAN, <i>Prhati</i>	71
Moja mačka.....	72

NEVIA KOŽLJAN, <i>Goleševo</i>	73
Navadbe ud pastiri	74
Gospodar ud svita	75
Češ li me poznat.....	76
DHEEBA KOŽLJAN ŠKABIĆ, <i>Goleševo</i>	77
Koraki kroz noć	78
S vragon sve.....	79
LUCIJA KRELJA, <i>Hrboki</i>	80
Najmlaja.....	81
CAROL MIRKOVIĆ, <i>Puntera</i>	82
Šparuge	83
DANIEL NAČINOVIĆ, <i>Pula</i>	84
Sve ćemo vrći na pikarin	85
Na krasici tamo zgor ceste	86
MILAN PAČIĆ, <i>Banjole</i>	87
Foška.....	88
Težačke ruke.....	89
ŽELJKO PAULETIĆ, <i>Rovinj</i>	90
Divić svidok.....	91
Drin	92
ANA PAUS, <i>Orihi</i>	93
Dan po dan.....	94
MARKO PEKICA, <i>Zagreb</i>	95
Boškarin.....	96
Poniznost.....	97
Ukrajina	98
ELIA PEKICA PAGON, <i>Zagreb</i>	99
Skuža.....	100
Zvono	101
Pismo za babe i dide	102

BARTOL PEREŠA (Ivan Neruda), <i>Pula</i>	103
Svitla	104
Ne tornivaj se doma	105
NENSI PEREŠA LICUL, <i>Pula</i>	106
(Trilogija)	
On	107
Oni	108
Ona.....	109
DAMIR PLETIKOS KOROMAN, <i>Pula</i>	110
Ala Jago zakantajmo.....	111
Ruviniva vrime našu mladetinu	112
Martinja.....	113
ĐILDO PLIŠKO, <i>Pula</i>	114
Murva.....	115
Palica.....	116
Sveta Marija bez matere	117
MARIJA ROJNIĆ, <i>Orihi</i>	118
Kavari	119
Š njin u konobu.....	120
Lastavice	121
ERIKA ŠĆEVIĆ, <i>Poljaki</i>	122
Val.....	123
Anđelčić	124
KATICA ŠPADA, <i>Kvarantija</i>	125
Otkrita	126
Ni lazno.....	127
Črna u belin.....	128
NIVES TROŠT, <i>Prhati – koordinatorica i voditeljica susreta</i>	129
Teplina	130
Kurijera ud delavci i dice.....	131
Jugo.....	132

STEFANI TROŠT, <i>Trošti</i>	133
Baba	134
Pamet se pomuti.....	135
LORETA UKOTA, <i>Glavani</i>	136
Četiri točkice.....	137
Ćaća	138
Vile prez lica (Sandri).....	139
NINA VALE, <i>Puntera</i>	141
Ča je svit?	142
Škifo.....	133
Zmija.....	144
ZDENKA VUICA, <i>Umag</i>	145
Pensir na Želiske moje.....	146
Krovi stari	147
Božić	148

ISSN 1849-4331

9 771849 433991